

זוהר לעם

פקודי

חלק א'

קבלה לעם
www.kab.co.il

תוכן עניינים

3	פקודי.....
3	כל הנחלים הולכים אל הים.....
3	מה רב טובך אשר צפנת ליראיך.....
3	והוכן בחסד כיסא.....
4	אלה פקודי המשכן.....
6	יפה נוף משוש כל הארץ.....
8	אלה פקודי המשכן.....
8	והיה אמונת עיתיד.....
9	בצלאל, השם שלו גרם.....
10	בפרוח רשעים כמו עשב.....
10	מ"ב (42) קורבנות בלק.....
10	כל הזהב העשוי למלאכה.....
11	וייפן אחריו ויראם.....
11	זהב מלמטה למעלה וכסף מלמעלה למטה.....
12	חשבון ומספר.....
13	אם ה' לא יבנה בית.....
15	ואת האלף ושבע המאות וחמישה ושבעים.....
18	כל מערכה בשלוש.....
20	מ"ה (45) מיני גווני אורות.....
22	הרי נחושת.....
23	לבושי הקודש.....
23	חושן ואפוד.....
26	שאו מרום עיניכם.....
27	הללו את ה' מן השמיים.....
27	נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים.....
28	לפעמים משבח עצמו ולפעמים משפיל.....

פקודי

כל הנחלים הולכים אל הים

הנקראות חיות השדה ופראים, וכאשר הים, המלכות, מקבל אותם המעיינות, אורות דז"א, מקבל אותם כולם ושואב אותם לתוכו. ואח"כ מוציא מים לצד האחר, שהוא המרכבות הקדושות שלמטה בבי"ע, ומשקה אותם. וכולם נמנים ונפקדים בשם. שכל המדרגות שהמלכות משקה אותן, קוראת אותן בשם. כמ"ש, לכולם בשם יקרא. ומשום זה כתוב, אלה פקודי המשכן, שהמשכן הוא המלכות, והמדרגות שמשקה אותן, כלי המשכן, הם פקודים שלה, הנקראים בשם.

1. אלה פקודי המשכן, משכן העדות. כתוב, כל הנחלים הולכים אל הים והים איננו מלא. כל הנחלים, הם נחלים ומעיינות קדושים, הספירות דז"א, שהתמלאו ויצאו להאיר ולמלא לים הגדול, שהוא המלכות. וכיוון שים הגדול התמלא מצד אלו הנחלים, אז הוא מוציא מים ומשקה לכל חיות השדה, כמ"ש, ישקו כל חיתו שדיי, שהן המדרגות דבי"ע.

2. קודם כתוב, המשלח מעיינים בנחלים. ואח"כ כתוב, ישקו כל חיתו שדיי ישברו פראים צמאם, שאלו הן המרכבות שלמטה, בבי"ע,

מה רב טובך אשר צפנת ליראיך

6. למה תחילה כתוב צפנת, ואח"כ כתוב פעלת? צפנת, שגנו אותו לצדיקים. פעלת, כי באור ההוא הגנוז פעל הקב"ה אומנות העולם. כי כתוב, אלה תולדות השמיים והארץ בהבראם, באברהם כתוב, כי בהבראם הוא אותיות באברהם. שאותו האור של אברהם, חסד, גנו אותו הקב"ה, ובו פעל אומנות העולם, שכתוב, פעלת לחוסים בך. כלומר, לאלו היושבים תחת צילו של הקב"ה, שחוסים בצילו.

7. פעלת לחוסים בך נגד בני אדם. האומנות שנעשתה באור הזה, מקיימת בני אדם בעולם, והיא קיום שלהם. ואע"פ שהאור גנוז, מתקיימים בו האנשים בעוה"ז. פעלת, האומנות של עוה"ז, שבו נעשה הכול בחשבון. אומנות העולם היא, כעין אומנות המשכן, שהיא אומנות כמו העולם.

8. כתוב כאן, אלה פקודי המשכן. וכתוב שם, אלה תולדות השמיים והארץ, מלמד שמעשיהם שווים, כי כל אלו תולדות שעשו והוציאו שמיים וארץ, כולם נעשו ויצאו בכוח אור הגנוז, וכן פקודי המשכן יצאו בכוח הזה של אור הגנוז. כי כתוב, ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה, זהו מצד ימין, אברהם, אור הגנוז. ואיתו אהוליאב, זהו מצד שמאל. והמשכן, המלכות, מצד ימין ושמאל הוקם ונעשה. ומשה, שהיה ביניהם, קו האמצעי, הקים אותו.

3. כתוב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, פעלת לחוסים בך נגד בני אדם. כמה יש לבני אדם להסתכל ולדעת בדרכיו של הקב"ה, כי בכל יום ויום יוצא קול, ומכריז ואומר, הישמרו בני העולם, סגרו דלתות העוונות, הסתלקו מהרשת הצדה אנשים, מטרם שתיתפשנה רגליכם ברשת הזו. לגל חוזר בעולם תמיד, הדין של מעלה, עולה ויורד, שמעלה אנשים ומוריד אנשים. אוי לאותם שרגליהם נדחו מחמת הגלגל, כי הם נופלים לתוך עומק השמור לרשעי עולם.

4. אוי לאלו שנופלים לתוך העומק, ולא יקומו ולא יאירו באור הגנוז לצדיקים לעוה"ב. אשרי הם הצדיקים לעוה"ב, שכמה אורות גנוזים ושמורים להם, כמה עידונים מהעולם ההוא צפונים להם, כמ"ש, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך. מה רב טובך, זהו אור הגנוז לצדיקים לעוה"ב. כמ"ש, וירא אלקים את האור כי טוב. וכתוב, אור זרוע לצדיק. זרוע פירושו שנגנו. וע"ז כתוב, מה רב טובך.

5. כתוב כאן, מה רב טובך. וכתוב שם, וירא אלקים את האור כי טוב. כמו ששם נאמר טוב על האור, אף כאן טובך, פירושו אורך. אשר צפנת, משום שהסתכל הקב"ה באור ובאלו הרשעים העתידים לחטוא בעולם, גנו אור ההוא, לזכות בו הצדיקים לעוה"ב.

והוכן בחסד כיסא

שלא נודע ואינו מושג, שהוא עתיק, הגיע חדווה דעתיק והאירה תוך המחשבה, שהוא אבא, ואז נכנס במקום שנכנס, שהזדווג עם אמא עילאה

9. והוכן בחסד כיסא וישב עליו באמת באוהל דוד. כשהמחשבה, חכמה, או"א עילאין, עלתה להיתקן, ברצון החדווה מנסתר כל הנסתרים

ימין, ואור חכמה מקו שמאל, ואור הדעת שבקו אמצעי. אור החסדים מימין נוסע תחילה, ואח"כ נוסעים אור החכמה ואור הדעת.

מצד ימין ניתקן הכיסא שלמטה, המלכות. כי הקב"ה, ז"א, התקין כיסא בחסד, הנמשך מקו ימין דישסו"ת ומאו"א עילאין. ואינו יושב על כיסא, המלכות, אלא בחותם שנקרא אמת, שהוא התיקון דקו אמצעי. כמ"ש, וישב עליו באמת, בתיקון החותם על הכול. באוהל דוד, המלכות, הכיסא למטה.

11. שופט ודורש משפט ומהיר צדק. הוא סוף המקרא. שופט, מצד הדין, קו שמאל. דורש משפט, מצד הרחמים, קו האמצעי. ומהיר צדק, כיסא הדין, ב"ד שלמטה, המלכות. כעין זה, המשכן ניתקן מימין, חסד. וע"ז נמנו כל התולדות, הנמשכים ממלכות, וניתקנו למטה.

באור החסד בזיווג שלא נפסק, כמ"ש, כי חפץ חסד הוא.

מבאר ההכנה שנעשתה בחסד ע"י תיקון פרצוף או"א עילאין באור החסד בזיווג פב"פ, כי חפץ חסד הוא, שהזיווג הגדול הזה לא נפסק לעולמים. כי ח"ח הזה שבאו"א נמשך להם מעתיק. כי בעת שעתיק תיקון פרצוף או"א, האיר חדוות אור החסד שבעתיק, אל אבא, עד שחדווה זו התדבק באבא כל כך, שאינו עוד מקבל חכמה, אלא מזדווג עם אמא עילאה בזיווג שלא נפסק בהארת החסדים לבדה. ועל תיקון הזה דאו"א עילאין, כתוב, והוכן בחסד כיסא.

10. עד שאו"א נגנזו, כלומר ניתקנו והתלבשו, בהיכל עליון, בינה, ישסו"ת, היכל הנסתר, שאין החכמה מגולה שם, למעלה במקומו. אבל משם מושפעים ונמשכים כל האורות, אור חסדים מקו

אלה פקודי המשכן

הצורה הרוחנית שלמעלה, וכל אחת מהצורות הרוחניות שלמעלה הייתה עושה צורתה בדומה לצורה הדמיונית הנעשית בארץ. ובזה ידע משה.

16. אשר אתה מראָה בהר. המראָה שאינה מאירה, המלכות, הייתה מראה לו בתוכה כל האופנים והצורות הנעשים למטה.

17. אשר אתה מראה. אתה, הוא המראה שאינה מאירה, המלכות, שהראתה לו בתוכה כל אלו הצורות. והיה רואה אותם משה כל דבר על תיקונו, כמי שרואה בתוך מנורה של זכוכית, ובתוך מראה, המראה כל הצורות. וכאשר הסתכל בהן משה, היה מתקשה בהן. כי שם, במלכות, עמד כל דבר בצורתו הרוחנית, אלא שכל צורה הייתה משווה צורתה לצורה הדמיונית שבעוה"ז במשכן.

ונמצא, שבכל דבר היו נראות שתי צורות, הרוחנית והדמיונית. וע"כ התקשה בהן משה, שלא היה יודע איזה מהן לתפוש. אמר לו הקב"ה, אתה בסימניך ואני בסימניי. שמה יתפוש הסימנים הדמיוניים שבכל דבר, והקב"ה תופש סימנים הרוחניים של כל דבר, ואז ישרה צורה הרוחנית על צורה הדמיונית. אז התיישב משה בכל העבודה של המשכן.

18. כשנעשתה כל העבודה, היה צריך משה למנות הכול, כדי שלא יאמרו ישראל, שנשאר כסף וזהב, ועומד לקחת אותו. וע"כ היה צריך לספור חשבון לפני ישראל, משום שכתוב, והייתם נקיים מה' ומישראל.

19. ומשום זה כתוב, אלה פקודי המשכן, משכן העדות. כי רוח הקודש, המלכות, הנקרא משכן, היה מראה לכל, החשבון של כל זהב וכסף שנידבו

12. בראשית ברא אלקים את השמיים ואת הארץ. כשברא הקב"ה העולם, ברא אותו כעין של מעלה, שיהיה עוה"ז בצורת עולם העליון, מלכות. וכל אלו הגוונים של מעלה התקין אותם למטה, בעוה"ז, כדי לדבֵק ולקשר עולם בעולם, עוה"ז במלכות.

13. כשרצה הקב"ה לברוא העולם, הסתכל בתורה וברא אותו. והסתכל בשם הקדוש, הוי"ה, כלל התורה, וקיים העולם. בג' צדדים נברא העולם, חכמה ותבונה ודעת. בחכמה, כמ"ש, ה' בחכמה יסד ארץ. בתבונה, כמ"ש, כונן שמיים בתבונה. בדעת, כמ"ש, בדעתו תהומות נבקעו. הרי שיש כולם בקיום העולם. בשלושה אלו נבנה המשכן, כמ"ש, ואמלא אותו רוח אלקים בחכמה ובתבונה ובדעת.

14. כל השלושה, חכמה ותבונה ודעת, רמוזים במקרא. בראשית, בחכמה. ברא אלקים, בתבונה, כי התבונה נקראת אלקים. את השמיים, בדעת, כי ז"א נקרא שמיים ודעת. וכולם כתובים בעבודת המשכן. כמ"ש, אלה פקודי המשכן, החכמה, כי פקודים ומספר נמשך מחכמה. משכן העדות, תבונה, כי הארת החכמה המתגלה בישסו"ת, נקראת עדות. אשר פוקד על פי משה, הדעת, כי משה דעת. והכול נעשה זה כנגד זה, כי כל מה שברא הקב"ה בעוה"ז, ברא אותו כעין של מעלה. והכול נרשם בעבודת המשכן.

15. בשעה שאמר הקב"ה למשה, עשה את המשכן, היה עומד משה בתימהון, שלא ידע מה לעשות, עד שהראה לו הקב"ה בעין, כמ"ש, וראָה ועשה בתבניתם, אשר אתה מראָה בהר. בתבניתם, שהראה הקב"ה למשה צורת כל דבר באותה

יתקיים שורש עה"ח, קו אמצעי המכריע, ועושה שלום בין ימין ושמאל. ומשורש ההוא יתקיימו שאר השורשים למטה, המדרגות שבמלכות ובביי"ע, שכולם השתרשו ומתקיימים ממנו.

27. אשר עומד לנס עמים. עומד לנס ולאות לשם הקדוש הוי"ה. אליו גויים ידרושו, כי שם הקיום, המוחין, של השם הקדוש. וע"כ אליו גויים ידרושו, לקבל משם חכמה ודעת, כמ"ש, והלכו עמים רבים ואמרו, לכו ונעלה אל הר ה'. וע"כ אליו גויים ידרושו. והייתה מנוחתו כבוד. מנוחתו היא ביהמ"ק, המלכות, כמ"ש, זאת מנוחתי עדי עד. כבוד, שכך נקראת בזמן ההוא, כבוד ה'. שכתוב, והיה אור הלבנה כאור החמה, שאור המלכות יהיה כאור ז"א. ואור החמה יהיה שבעתיים, שאור ז"א יהיה פי שבעה ממה שהיה קודם לכן.

28. והמנוחה של שורש ישי, המלכות, שנקראת כבוד ה', לא תיספר ולא תקום בחשבון לעולם, משום שכל מה שנמצא בחשבון, אין הברכה שורה שם בשלמות. וברכות שורות רק במה שלא נמצא בחשבון. ובפעם הראשונה עמדה המלכות בחשבון, שכתוב, אלה פקודי המשכן.

אור החכמה נקרא אורות דמספר או חשבון, ג"ר שבחכמה, אבל ו"ק דחכמה נקראים רק מוחין דמספר וחשבון. ונודע שע"י קו האמצעי, העושה שלום בין ימין ושמאל, התמעטו הג"ר דחכמה, שהוא מספר וחשבון. ואז שורה הברכה בה. אבל מטרם שהתמעטו הג"ר, היו נמשכים דינים מקו השמאל והאורות קפאו, ולא הייתה שם ברכה.

שורש ישי, קו האמצעי, מיעט ג"ר דחכמה מהמלכות, הנקראים מספר וחשבון. משום שכל מה שנמצא בחשבון, אין הברכה שורה שם בשלמות, כי בעת שג"ר דחכמה מאירים בקו שמאל, יש מחלוקת בין הקווים, ואין שם חסדים, ואין החכמה יכולה להאיר בלי חסדים, וע"כ אין שם ברכה. אמנם אע"פ שהחכמה התמעטה ע"י קו האמצעי לו"ק דחכמה, מ"מ אי אפשר שתצא ו"ק דחכמה בחיסרון של ג"ר, אלא מתחילה צריכים להאיר כל ע"ס דחכמה בשלמות, ואח"כ מסתלקות הג"ר דחכמה ונשארים הו"ק דחכמה.

ונאמר, ובפעם הראשונה עמדה המלכות בחשבון, שמתחילה צריכה לצאת גם הג"ר דחכמה, הנקראים חשבון, כי אי אפשר שייצא ו"ק בלי ג"ר. אלא שמסתלקים תכף. ועל הפעם הראשונה כתוב, אלה פקודי המשכן. אבל אח"כ מסתלקים הג"ר ונשארה בו"ק.

29. משכן עומד בחשבון. המלכות נקראת משכן, קו שמאל, שמשם החשבון. וע"כ נצרכה לתפילת משה, קו האמצעי, המאחד ימין ושמאל, ומשרה בהם ברכות, כדי שישרה עליה ברכות.

ישראל. ורוח הקודש אמר, וכסף פקודי העדה מאת כיכר. ואמר, כל הזהב העשוי למלאכה בכל מלאכת הקודש, משום שהקב"ה רצה באלו האומנים, ורצה להראות נאמנותם לפני הכול.

20. אלה פקודי המשכן. בשעה שנעשתה עבודת המשכן, היה ס"א הולך ומשוטט להשטין, ולא מצא עילה על אמונת האומנים, עד שהקב"ה הכניע אותו לפני משה, וס"א עשה חשבון הנאמנות בעל כורחו, והראה נאמנות שלהם לפני הכול. כמ"ש, אלה פקודי המשכן. אלה זה ס"א. וכתוב, אשר פיקד על פי משה.

21. אלה פקודי המשכן משכן העדות. פעמיים כתוב משכן, אחד למעלה, בבינה, משכן העדות, ואחד למטה, במלכות, משכן סתם. משכן נקרא משכן העדות. כמ"ש, שבטי יה עדות לישראל, כי שם י"ה, חו"ב, הוא עדות לישראל.

22. כעין זה כתוב, עדות ביהוסף שמו. נקרא עדות, כי שם י"ה שביהוסף, חו"ב, עדות. י"ה מעידות עדות בכל מקום, כלומר שמאירות הארת החכמה, הנקראת עדן או עדות. משום זה כתוב, משכן העדות, משכן של עדות י"ה, בינה. שע"כ נקרא משכן, על שם הקדוש י"ה. כמ"ש, ועדותי זו אלמדם. משום שמקום זה, י"ה, הוא סתום וגנוז. וע"כ כתוב, אלמדם.

23. אשר פוקד על פי משה. האם המשכן פוקד או העדות, שכתוב, פקודי המשכן משכן העדות? אלא ודאי העדות, י"ה, פוקד. משום שמיום שהסתלקו האבות מהעולם, וכל אלו השבטים בני יעקב, ונשארו ישראל בגלות, באלו הצרות נשכחה מהם הידיעה של השם הקדוש העליון, עדות, שהוא קיום שמיים וארץ, המוחין דזו"ן. כי אלו שתי אותיות י"ה, הקימו עליונים ותחתונים וכל צדדי העולם, בזה שמשפיעים להם מוחין.

24. כיוון שבא משה, נפקד ונזכר שם י"ה בעולם. וכאשר היה בסנה, שאל מיד על השם הזה, כמ"ש, ואמרו לי מה שמו, מה אומר אליהם. ושם נפקד השם הזה על פי משה.

25. משכן העדות, אשר פוקד על פי משה, עבודת הלוויים. וכתוב, ועבד הלוי הוא את עבודת אוהל מועד. הוא, זהו השם הקדוש, בינה. הוא, לשון נסתר. ולא לשון נוכח, כמו המלכות, הנקראת אתה. ולכן, משכן העדות, בינה, הוא עבודת הלוויים.

ועוד, עבודת הלוויים, מה שהם נושאים המשכן על כתפיהם ממקום למקום, כמ"ש, ולבני קהת לא נתן, כי עבודת הקודש עליהם בכתף יישאו. וע"כ נקרא המשכן על שם, עבודת הלוויים.

26. והיה ביום ההוא שורש ישי, אשר עומד לנס עמים, אליו גויים ידרושו והייתה מנוחתו כבוד. והיה ביום ההוא, שהקב"ה ירבה שלום בעולם. אז

בו ברכות. וע"כ כתוב, אלה פקודי המשכן, משכן העדות, אשר פוקד על פי משה.

34. כתוב, אל תקרב הלום של נעליך מעל רגליך. שהפריד אותו הקב"ה מאשתו, כדי שיתדבק בשכינה, שכתוב, כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קודש הוא. אדמת קודש זו היא השכינה, דבקות קדושה שהתדבק משה בשעה ההיא למעלה.

35. אז קשר אותו הקב"ה בחביבות של מעלה והתמנה ממונה עליון על הבית, המלכות. שנעשה מרכבה לז"א, עליון על המלכות. והוא גוזר והקב"ה עושה. כמ"ש, קומה ה', שובה ה'. וכתוב, אשר פוקד על פי משה. על פי משה ניתקן המשכן ופקד בכל. פקודת המשכן, המלכות, הייתה ע"י משה, שכתוב, פקוד פקדתי אתכם. שמשה היה קול, ז"א, המוציא לדיבור, למלכות, ועשה לה פקידה לצאת מהגלות. ועתה, הצטוותה להמשיך קדושה מלמעלה למטה. כמ"ש, ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם.

36. ובצלאל בן אורי בן חור, למטה יהודה, עשה את כל אשר ציווה ה' את משה. בצלאל צד ימין, חסד, התקין תיקון הכול. כי יהודה היה שליט ומלך על כל שאר השבטים, ע"כ יצא ממנו מי שהתקין כל המשכן. בצלאל, בצל אל, בצילו של אל, ימין, כי החסד נקרא אל. מצד זה התקין הכול, וירש חכמה לעשות כל המלאכה.

37. ואיתו אהוליאב בן אחיסמך למטה דן. דן, מצד שמאל, דין קשה. משני צדדים אלו, ימין ושמאל, נעשה המשכן, המלכות, וניתקן בהם, להתקשר בהם, שתהיה בין ימין לשמאל.

כמ"ש, ויברך אותם משה, יהי רצון שתשרה ברכה על מעשה ידיכם. וברכות אינן שורות על חשבון, עד שקשר אותו משה במשכן של מעלה, הבינה, כמ"ש, אלה פקודי המשכן, משכן העדות, אשר פוקד על פי משה. משכן העדות הוא בינה. ואם לא נעשה החשבון ע"י משה, שימעטו מג"ר דג"ר, לא יכלו הם לעשות חשבון, שכתוב, אשר פוקד על פי משה.

30. כתוב באליהו, ויהי דבר ה' אליו לאמור. קום לך צרפתה אשר לצידון, הנה ציוויתי שם אישה אלמנה לכלכלך. מטרם שיבוא לעולם, ציווה הקב"ה, בגזרה שלו למעלה על העורבים, להביא מזון לאליהו, ולאישה ההיא שתיתן מזון לאליהו.

31. כתוב, ותאמר חי ה' אלקיך, אם יש לי מעווג, כי אם מלוא כף קמח. כף הייתה המדידה בקמח, והיה ראוי שלא תשרינה בו ברכות, מפני שעומד במידה. אלא כתוב, כה אמר ה' אלקי ישראל, כד הקמח לא תכלה וצפחת השמן לא תחסר, עד יום תתן ה' גשם. וע"כ, משום ברכה זו, שרו בהם ברכות, אע"פ שהיו במידה.

32. קוראים, ית ה' גשם, וכתוב, תתן ה' גשם. משום שבכל הדור לא נמצא מי שיזכה לזכות כמו האישה ההיא, וע"כ כתוב, תתן, את תיתני מטר על העולם, משום שזכותך רבה.

33. וכתוב, כד הקמח לא כלתה, וצפחת השמן לא חסר, כדבר ה', אשר דיבר ביד אליהו. כי קמח שעמד במדידה, עכ"ז לא נפסקו ברכות ממנו, משום הדיבור של אליהו, שכתוב, כד הקמח לא תכלה. משכן העדות, אע"פ שעמד בחשבון, כיוון שנפקד על פי משה, כש"כ שורות

יפה נוף משוש כל הארץ

מדה"ר, בינה, כי העלה המלכות במקום בינה, שהיא מדה"ר. וכיוון שהמלכות עלתה למקום בינה, נעשה שם סיום המדרגה תחת החכמה באמצע הבינה. והרוויחה המלכות ב' כלים, הראויים לקבל או"י, שהם חצי בינה ות"ת.

כי בהיות המלכות במקום בינה, נמצאים בינה ות"ת תחת המלכות, וע"כ נכללו בה. באופן, שכל המקום הזה, ממקום בינה עד המלכות, נעשה לבחינת מלכות, אשר הקצה האחד שלה תקוע במקום מלכות דמדה"ד למטה, והקצה השני שלה עומד למעלה באמצע ספירת הבינה.

ודבר זה נעשה בכל מדרגה בפרטות, וכן בכללות העולמות. חמישה עולמות א"ק ואבי"ע: א"ק כתר, עולם אצילות חכמה, עולם הבריאה בינה, עולם היצירה ז"א, עולם העשיה מלכות. והעלה המאציל את המלכות מבחינת עשיה אל מתחת האצילות, שהוא חכמה, וסיימה את עולם

38. יפה נוף משוש כל הארץ הר ציון ירכתי צפון קריית מלך רב. כשברא הקב"ה את העולם, זרק אבן יקרה אחת מתחת כיסא הכבוד, ושקעה עד התהום. ראש אחד של אבן תקוע בתוך התהום, וראש אחר של האבן הוא למעלה. וראש אחר שלמעלה, היא נקודה אחת העומדת באמצע העולם, ומשם התפשטה לימין לשמאל ולכל הצדדים, והתקיים העולם בנקודה האמצעית ההיא, והאבן ההיא נקראת שתייה. שממנה נשתל כל העולם לכל הצדדים. עוד יש לפרש, שתייה אותיות שת י"ה, שהקב"ה שת אותה, להיות יסוד העולם ושתילת הכול.

תחילה נברא העולם במדה"ד, המלכות המצומצמת. ראה, שאין העולם מתקיים, כי הכלים של בני העולם, שהיו נמשכים מהמלכות המצומצמת, לא היו ראויים לקבל אור העליון, מחמת הצמצום שרכב על המלכות, שיתף עימו

ההתפשטות הראשונה סביב הנקודה היא, כל הצחות והזפות שבארץ עומדת שם ושם הוא. וזו נמצאת למעלה על כל הארץ מסביב הנקודה היא. ההתפשטות השנייה היא מסביב ההתפשטות הראשונה, ואינה כל כך צחה וזכה כמו התפשטות הראשונה, אבל היא דקה וצחה מבחינת הצחות שבעפר, יותר מכל שאר עפר אחר. ההתפשטות השלישית היא חשכה ועוביות העפר יותר מכולן, ומסביב התפשטות היא נמצאים המים של ים אוקיינוס המסבב כל העולם. נמצא שהנקודה היא עומדת באמצע, וכל האופנים של התפשטות העולם הם מסביב לה.

40. ההתפשטות הראשונה היא ביהמ"ק וכל ההיכלות והעזרות וכל התיקונים שלו, וירושלים, וכל העיר שמהחומה ולפנים. וע"כ היא צחה וזכה יותר מכל הארץ. ההתפשטות השנייה היא, כל ארץ ישראל שהתקדשה בקדושה. ההתפשטות השלישית היא, כל שאר הארץ, מקום מושבם של שאר העמים. וים אוקיינוס מסבב הכול.

הזוהר מדבר מארץ שבעוה"ז, שהיא כלולה מע"ס, שהמלכות דארצות עלתה לבינה דארצות וסיימה שם המדרגה, באופן שהמלכות מתפשטת מו"ק דבינה דארצות עד התהום שבאוקיינוס, שהיא המלכות החיצונה שבמלכות דארצות. ונמצא, נקודת המלכות העיקרית עומדת למעלה מו"ק דבינה דארצות, שהיא הנקודה האמצעית ועיקר המלכות הממותקת בבינה. וסופה נעוץ בתהום.

ותופסת ארבע בחינות בו"ק דבינה שבארצות, שהיא הארץ המיושבת:

א. הבחינה עליונה שבה, ביהמ"ק והעיר ירושלים מהחומה ולפנים.

ב. מת"ת שבה עד היסוד, ארץ ישראל.

ג. מלכות שבה, ארצות שאר העמים.

ד. התהום, המלכות החיצונה.

ד' בחינות אלה מסובבות זו את זו, והנקודה האמצעית בפנימיות כולם, במקום קודש הקודשים, והיא נקראת אבן שתייה.

41. הצבעים שבעין, מסבבים לנקודה האמצעית שבעין, שהיא כוח הראייה של כל העין, כמו הנקודה האמצעית, שבפנימיות הארץ, שהיא הראייה של הכול, ושם קודש הקודשים והארון והכפורת, שהם הראייה של הכול. נמצא שהנקודה היא, היא הראייה של כל העולם. וע"כ כתוב עליה, יפה נוף משוש כל הארץ הר ציון. יפה, נקראת, משום שיפה היא המראה הזו. נוף, ענף של האילן, ז"א, היופי של הכול.

42. היופי של העולם והמראה של העולם, לא נראה בעולם, עד שנבנה והוקם המשכן, והארון נכנס אל הקודש. מהשעה היא נראה המראה

האצילות, ונבחן, שהמאציל זרק אבן מסיום האצילות עד העשיה.

כי כיוון שג' עולמות בי"ע נמצאים מתחת המלכות המסיימת את האצילות, הם נכללים בה ונחשבים כולם לבחינת מלכות, והיא התפשטה מסיום אצילות עד עולם עשיה. באופן שהיא נעוצה בעשיה, והקצה השני שלה עומד בסוף האצילות, במלכות דאצילות אשר שם, הנקראת נקודה האמצעית. משום שעומדת באמצע העולמות, מתחת החכמה, שהיא אצילות.

המלכות נקראת אבן, ומחמת עלייתה למקום בינה נקראת יקרה, והמאציל זרק אותה, נתן לה כוח התפשטות, ממקום בינה, הנקראת כיסא הכבוד, עד ששקע במלכות דמדה"ד למטה, הנקראת תהום. וכללה בעצמה כל המדרגות הנמצאות במקום הזה, שהם ו"ק דבינה ות"ת עד המלכות שלמטה. ובמקום בינה עומדת עיקר המלכות, הנקראת משום זה נקודה האמצעית, להיותה עומדת באמצע המדרגה, במקום בינה של כל מדרגה.

ואין לשאול הרי המלכות עלתה במקום בינה, מתחת החכמה, ולמה אומר שזרק אבן יקרה אחת מתחת כיסא הכבוד, מתחת הבינה. משום שג"ר דבינה אינם יוצאים מחוץ למדרגה, מחמת סיום המלכות מתחת החכמה, אלא רק ו"ק דבינה יוצאים מתחת סיום המלכות, והו"ק של כל מדרגה נבחנים לתחתית המדרגה, ע"כ אומר, מתחת כיסא הכבוד.

ונאמר, ומשם התפשטה לימין לשמאל ולכל הצדדים, שממנה נשתל כל העולם לכל הצדדים. כל המוחין, ועליית התחתון לעליון, לקבל מוחין, תלויים בנקודה האמצעית הזו, שהיא המלכות שעלתה לבינה, כי ע"י ירידתה למקומה, עולים בינה ותו"מ למעלה וחוזרים למדרגתם, וגם מקבלים עימם התחתון, ומקבל מוחין מעליון. הרי שהכול נעשה ע"י נקודה האמצעית.

האמור נוהג בכל המדרגות. והזוהר מדבר כאן ממדרגת הארץ דעשיה, שהיא כוללת עשר ארצות, ע"ס, אשר מהתהום, שהיא מלכות החיצונה דארצות, הנמצא באוקיינוס המקיף את מלכות דארצות, עד ו"ק דבינה דארצות, הארץ שאנחנו יושבים עליה, זהו מקום התפשטות המלכות, וראש העליון שלה בארץ שאנו יושבים, וראש התחתון הוא נעוץ בתהום.

שתייה אותיות שת י"ה, שש"ת המלכות להיות במקום בינה, הנקראת י"ה. כי ע"י זה קנו העולמות כלים הראויים לקבל אור העליון. גם ע"י זה הוכן עליית התחתון לקבל מוחין מעליון, וע"כ היא יסוד הכול ושתילת הכול.

39. בשלושה אופנים התפשטה הארץ סביב הנקודה היא, המלכות שבפנימיות עוה"ז.

כל המלאכות, והשלים בו הקב"ה את העולם. כמ"ש, ויכל אלקים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה. בזה, בשביעי, נשלם בקיום כל המלאכה שעשה. וע"כ, ויכל אלקים ביום השביעי.

46. כשנבנה ביהמ"ק, כל המלאכה שנעשתה, נעשתה מאליה. האומנים התחילו, והמלאכה נראית להם, איך לעשותה, ונרשמה לפניהם, והמלאכה נשלמה מאליה. כמ"ש, והבית בהיבנותו, משום שנשלם מאליו. וכתוב, אבן שלמה מסע נבנה, משום שמאליו נבנה. וכן בכל המלאכה שהיא קודש, היא נשלמה מאליה.

47. רוח הקודש הכריז לעיניהם של ישראל, ואמר, בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה, עשה את כל אשר ציווה ה' את משה, ואיתו אהוליב בן אחיסמך. ואיתו, פירושו, שאהוליב לא עשה את המלאכה לבדו, אלא עם בצלאל. ואיתו ולא מעצמו. כי בצלאל ימין, ואהוליב שמאל. מכאן, שהשמאל תמיד בכלל ימין. וע"כ כתוב, ואני הנה נתתי איתו את אהוליב. זה ימין, וזה שמאל. והשמאל בכלל ימין.

של הכול בעולם, השכינה, וניתקן העולם, והולכים הזכאים במשכן ובארון, עד שמגיעים אל הנקודה האמצעית, הנמצאת שם, שהיא יפה נוף משוש כל. כיוון שמגיעים שם, אז הארון פתח ואמר, זאת מנוחתי עדי עד פה אשב כי איוותיה.

43. כנ"י אמרה המקרא הזה, בשעה שנבנה ביהמ"ק, והארון נכנס למקומו. הקב"ה אמר המקרא הזה על כנ"י, כשישראל עושים רצונו. כי אז יושב הקב"ה על כיסא כבודו, ומרחם על העולם, וברכה ושלוש ואהבת הכול נמצא. ואז אמר, זאת מנוחתי עדי עד.

44. בשעה שכל האומנים התחילו לעשות מלאכתם, אותה המלאכה ממש שהתחילו לעשות, נשלמת מאליה, כי כתוב, ותכל כל עבודת משכן אוהל מועד, כלומר שנשלמה מאליה.

45. כעין זה הכתוב, ויכולו השמיים והארץ. שנשלמו מאליהם. הרי כתוב, ויכל אלקים ביום השביעי, הרי שהאלקים כילה והשלימם, ולא מאליהם? ודאי שכל העולם, אע"פ שכל המלאכות נשלמו, עכ"ז העולם לא היה שלם בקיומו עד שבא היום השביעי. כי כשבא היום השביעי, אז נשלמו

אלה פקודי המשכן

49. וישראל כולם, כמו שהיה תחילה לרצונם במה שהתנדבו, כך היה רצונם בחשבון ההוא, שע"י רצונם המשיכו המוחין דחשבון, ואז התקיימה כל העבודה ע"י רצון. וע"כ צריך כאן במשכן חשבון, משום שבחשבון התקיימה העבודה. וע"כ כתוב, אלה פקודי המשכן. וזהו חשבון הפוסל כל החשבונות שבעולם, המשכת הג"ר דחכמה, שאינם של קדושה, שהם אינם מקיימים, אלא מחריבים המקום שנמשכים שם. אבל זה החשבון שבמשכן, שהוא ו"ק דחכמה, מתקיים יותר מכולם, ובזה מתקיים המשכן, ולא באחר.

48. אלה פקודי המשכן משכן העדות, אשר פוקד על פי משה. כיוון שכל החכמים עשו את המשכן, היה צריך לעשות חשבון מכל אלה המלאכות שנעשו בו, משום שלפי כל חשבון שנעשה, הייתה מתקיימת העבודה, והיה מתקיים במקומו.

אלה פקודי המשכן במוחין דמספר וחשבון, שהם ו"ק דחכמה, שהם המוחין המקיימים הכול. ומתקיים רק במקומו עצמו, ולא להמשיך משם מלמעלה למטה, להיותם ו"ק, המאירים רק מלמטה למעלה.

והיה אמונת עיתיד

51. יראת ה' היא אוצרו. היא אוצרו של כל אלו המדרגות. שיראת ה', המלכות, לוקחת כל אלו הנחלים, המדרגות, ונעשית אוצר לכולם. וכשיוצאות ממנה כל אלה הצפונות כולן, היא מוציאה אותן בחשבון. שכתוב, עיניך בריכות בחשבון. כי ודאי עושה בחשבון ומוציאה אלה בריכות מים, שהן המדרגות שקיבלה לתוכה, ומשיגה להוציא הכול בחשבון.

אין גילוי החכמה אלא במלכות. וע"כ נקראת המלכות אוצר. כמו אוצר, השומר ומקיים כל שנותנים לתוכו, כן המלכות מקבלת בתוכה כל הספירות והמדרגות, ומשפיעה בהם הארת חכמה, שבזה נשמרות ומתקיימות. והיא מוציאה אותן

50. כתוב, והיה אמונת עיתיד, חוסן ישועות חכמת ודעת, יראת ה' היא אוצרו. כל אדם שעוסק בתורה בעוה"ז, וזכה לקבוע לה עיתים, צריך להיות באמונה, שהרצון שלו יתכוון להקב"ה, ז"א. שיתכוון לשם שמיים. המלכות נקראת שם, שתזדווג עם שמיים, ז"א. משום שהאמונה, המלכות, התכוונה להתחבר עם ז"א. כמ"ש, אמונת עיתיד, שעיתיד, העיתים לתורה, לז"א, ואמונה המלכות, שיתחברו שניהם יחד. חוסן ישועות, לכלול חסד בדין. כי חוסן דין, וישועות חסד. חכמת ודעת, אלו שורים זה על זה, כי החכמה מוסתרת וגנוזה, וצריכים להשרותם זה על זה, שאין החכמה מתגלה אלא ע"י הדעת.

היא נאמנות וקיום. בספירות ובמדרגות עליונות, שהמלכות מקבלת, צריך לראות אמונה, להאירם בחשבון, כמ"ש, יראת ה' היא אוצרו. אז בדברי העולם, בתיקונים של המלכות עצמה, הנקראת עולם, בכלי המשכן, על אחת כמה וכמה שצריכים לחשבון ולהראות האמונה, שהוא הקיום. וע"כ הודיע הקב"ה לכל ישראל עניין האמונה של עושי המשכן, בכל מה שעשו. כמ"ש, אלה פקודי המשכן.

בחשבון, בהארת החכמה הנקראת מוחין דחשבון. וע"ז מביא ראיה מהכתוב, עיניך בריכות בחשבון. כי החכמה נקרא עיניים. חשבון הוא השפעת החכמה. בריכות הן המדרגות שמקבלת. ואומר, שהבריכות שבה, מוציאה בחשבון, הארת החכמה מהעיניים.

52. משום שבמלכות נוהג חשבון, שהוא חכמה המקיימת הכול, ע"כ נקראת אמונה, כי אמונה

בצלאל, השם שלו גרם

[בצלאל שמא גרים]

וישבתי, שהמשכן נחמד לשבת בו, שעושה חמדה לכנ"י, וכנ"י יושבת בצל אל. וזהו בצלאל.

58. ופריו מתוק לחיכי. ז"א עושה פירות טובים בעולם. פרי הן נשמות הצדיקים, שהן פרי של מעשה הקב"ה. כי נהר היוצא מעדן, הוא יסוד דז"א, ומוציא וזורק נשמות לעולם. והן פירות של הקב"ה.

59. בצילו, זה בצלאל, וע"כ תיקון המשכן היה ע"י בצלאל. משום זה כתוב, ובצלאל בן אורי בן חור. בן אורי, זה אור השמש היוצא, זה ימין. בן חור, זהו שמאל. וע"כ נשלם בו דין הקב"ה במעשה העגל. שהערב רב הרגו אותו.

60. כתוב, כל הזהב העשוי למלאכה. משעה שנתנו אותו ישראל, כבר היה עשוי, וניתקן למעלה מקודם לכן, בכל מלאכת הקודש. כל הזהב כבר נעשה וניתקן בכל מלאכת הקודש למעלה. משום שבכל מדרגה היה מתוקן בה זהב, כי אין שלמות אלא רחמים ודין. וע"כ היה הולך הזהב בכל מלאכת המשכן, בכל מדרגות המלכות, בכל עבודה, הנקראת קודש.

61. הקב"ה חפץ בדין בכל דבר, לערב זה בזה, חסד בדין, ועכ"ז הוא מאריך הדין לרשעי עולם. אם רוצה בדין, למה מסיר אותו מהרשעים, כלומר שמאריך אפו? כמה חכמים נעקרו, כי לא ידעו טעם האמיתי. אבל כמה דברים גילה רבי שמעון בזה.

62. הדין, שהקב"ה חפץ בו, הוא דין ברור, המעורר אהבה ושמחה, דין דקו שמאל, אחר שמתייחד עם קו ימין, שאז הוא יין המשמח אלקים ואנשים. וכן הוא זהב. אבל הרשעים, כשהם בעולם, הם כולם דין הזוהמה, כולם הם דין שהקב"ה אינו רוצה בו כלל. וע"כ לא צריכים לערב דין קדוש בדין הזוהמה, עד שדין הזוהמה נכלה מאליו ומאביד הרשע מעוה"ב, שדין הזוהמה שבו מאבידו מהעולם.

53. הקב"ה רצה בבצלאל לעבודת המשכן יותר מבכל ישראל. השם שלו גרם, שנקרא בצלאל, בצל אל. אשר אל שם החסד. הקב"ה שם שמות בארץ להתעטר בהם, ולעשות בהם עבודת העולם. כמ"ש, אשר שם שמות בארץ. שהשמות שהאנשים קוראים בארץ, שומה עליהם מפי ה'.

54. יהודה היה מצד שמאל, כי יהודה מלכות, והמלכות נבנית משמאל. וחזר והתדבק בימין, בז"א. וע"כ בצד זה נעשה המשכן, שהתחיל מצד שמאל והתדבק בימין, ואח"כ נכללו זה בזה, ונעשה הכול ימין. כעין זה התורה, ת"ת, התחילה משמאל, כי ת"ת נאצל מגבורה, שמאל, והתדבק בימין, בחסד, ונכללו זה בזה, ונעשה הכול ימין. ראובן, התחיל מימין, כי ראובן חסד, ונטה לשמאל, כי לקח עימו לדגלו שאר השבטים, שמעון וגד, שהם שמאל. כי התחיל מימין ונטה לשמאל.

55. יהודה התחיל משמאל, משום שבא משמאל, מלכות, ומלכות נבנית משמאל, והתדבק בימין, והמשכן נעשה ג"כ בצד זה, שהתחיל מצד שמאל והתדבק בצד ימין. כי המשכן הוא מלכות. וע"כ בצלאל, שבא מצד יהודה, עשה המשכן וניתקן אצלו, כי בחינתו דומה למשכן. והקב"ה רצה בו ובחר אותו מכל ישראל לעבודת המשכן הזו.

56. ונתן לו חכמה ותבונה ודעת, משום שבתחילה היה עימו תבונת הלב, כמ"ש, ובלב כל חכם לב נתתי חכמה, שמשום שהיה כבר חכם לב, ע"כ נתתי בו חכמה. משום שהקב"ה אינו נותן חכמה, אלא למי שיש בו חכמה. כעין זה בצלאל, שהיה בו חכמה, נתן לו הקב"ה חכמה. בצלאל, בצל אל, השם גרם לו, ועל חכמתו נקרא כך.

57. כתפוח בעצי היער כן דודי בין הבנים, בצילו חימדתי וישבתי ופריזו מתוק לחיכי. בצילו, בצלאל, שהתקין המשכן ועשה אותו. חימדתי

בפרוח רשעים כמו עשב

64. הקב"ה מאריך אפו לרשעים בעוה"ז, משום שעוה"ז חלק הס"א. ועוה"ב חלק הקדושה, חלק הצדיקים, שיהיו בו הצדיקים האלו בעטרה של כבוד אדונם. ובי צדדים אלו עומדים זה מול זה, עוה"ב, צד הקדושה, ועוה"ז, צד של הטומאה. זה עומד לצדיקים וזה עומד לרשעים. והכול זה כנגד זה. אשרי הם הצדיקים, שאין להם חלק בעוה"ז, אלא בעוה"ב.

63. בפרוח רשעים כמו עשב, ויציצו כל פועלי אוון, להישמדס עדי עד. כמו עשב, כעשב באדמה יבשה. יבש, כשנותנים עליו מים, פורח, והיבשות פרח ממנו. וכאילן הקצוץ החוזר וצץ, ואינו אלא פארות לצד זה ולצד זה, שהם רק ענפים עולים, ולעולם אינו עולה אילן משם, כמו האילן שהיה מתחילה. כלומר, ויציצו כל פועלי אוון. וכל זה כדי, להישמדס עדי עד, לעוקרם משורשם ומהכול.

מ"ב (42) קורבנות בלק

[מ"ב קרבנין דבלק]

הסתכל וראה, באותם מ"ב ילדים, ס"א הנקראת קללה, וראה אותם שראויים לעונש. וע"כ, ויקללם בשם ה'. בשם ה', להוציא שם ה' מהחיוב של קורבן, שהקריבו בלעם ובלק. והכול מיתקן לפני הקב"ה, ודבר לא אבוד. כעין זה, מיתקן הכול לפני הקב"ה, הן לטוב והן לרע.

67. דוד, שברח מפני שאול, וע"כ גרם שנאבדו כל הכוהנים של עיר נוב, ולא נשאר מכולם חוץ מאביתר לבדו, שברח. וזה גרם כמה רעות לישראל, שמתו שאול ובניו, ונפלו מישראל כמה אלפים ורבות. ועכ"ז החטא ההוא היה תלוי על דוד להיפרע ממנו, עד שכל בניו של דוד נאבדו ביום אחד, ולא נשאר מהם אלא יואש בלבד, שנגנב ע"י יהושבע בת יורם, כמו שלא נשאר מאחילך אלא אביתר בלבד. ועד היום תלוי החטא ההוא, לעשות דין על נוב, על החטא ההוא של נוב. שכתוב, עוד היום בנוב לעמוד.

65. הכול ניתקן ונגלה לפני הקב"ה. ואע"פ שבלק ובלעם לא התכוונו, בקורבנותיהם אל הקב"ה, הכול הוא מיתקן לפניו, ואינו גורע משכרם בעוה"ז כלום. בזמן ההוא שלטו על ישראל ע"י שגרם הקורבן שלהם, שיסתלקו מישראל 24,000 איש, חוץ מכל אלו שנהרגו. ואמר ה' אל משה, קח את כל ראשי העם והוקע אותם לה'. ועד עתה תלוי הקורבן ההוא להיפרע מישראל. שבעה מזבחות בנו והקריבו עליהם בקורבנות, בחשבון מ"ב (42).

66. אלו מ"ב קורבנות עשו בלעם ובלק ולקחו אותם מס"א אל הקב"ה. וע"כ היה תלוי הקורבן שייטול אותו ס"א, שנקראת קללה, מישראל, ועד עתה עוד לא לקחה מהם. וכתוב באלישע, וייפן אחריו ויראם, את הנערים שהתקלסו בו ואמרו לו עלה קירח. וייפן אחריו, אחורי השכינה, כי הס"א עומדת לאחור. ויראם,

כל הזהב העשוי למלאכה

ציווה ה' את משה. כי כל אומנות המשכן ניתקנה בהם ועל ידיהם. בצלאל עשה המלאכה, ומשה התקין אח"כ את הכול. משה ובצלאל כאחד היו. משה למעלה, ת"ת, ובצלאל תחתיו, יסוד. סיום הגוף הוא כגוף, כי יסוד ות"ת אחד הם. בצלאל ימין, חסד, ואהוליאב שמאל, דין. והכול אחד, שכלולים זה בזה. ומשום זה כתוב, ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה. ואיתו אהוליאב בן אחיסמך למטה דן.

68. הסתכל הקב"ה, כשנתנו ישראל הזהב לעגל, והקדים להם זהב זה לרפואה, כי הקדים להם זהב המשכן לזהב של העגל. כי כל הזהב שהיה עימם, נתנו לתרומת המשכן. כי הייתכן, שנמצא עימם זהב כשעשו את העגל, והם פירקו אוזניהם לקחת זהב ההוא? כמ"ש, ויתפרקו כל העם את נזמי הזהב, אשר באוזניהם. וע"כ הקדים זהב התרומה, לכפר על מעשה העגל. 69. ובצלאל מצד המלכות, עשה את כל אשר

וייפן אחריו ויראם

73. וייפן אחריו. כמ"ש, ותבט אשתו מאחריו, מאחורי השכינה. וראה שכולם התעברו אימותיהם מהם בליל יוה"כ. מיד, ויקללם בשם ה', ותצאנה שתיים דובים מן היער. שניים דובים, היה צריך לומר. אלא נקבות היו, והיו עימהם בניהם, ע"כ אומר דובים ולא דובות. ותבקענה מהם ארבעים ושניים ילדים. שהם כנגד קורבנות של בלק.

71. וייפן אחריו ויראם. וייפן אחריו, שהסתכל לאחוריו, אם יחזרו בתשובה או לא. ויראם, ראה בהם שזרע מתוקן אינו ראוי לצאת מהם. ויראם, שנעשו בליל יוה"כ, שאז התעברה אימם מהם. מיד, ויקללם בשם ה'.
72. וייפן אחריו, הסתכל בהם, אם יענש עליהם. ונפנה מדבר זה, שנפנה מעונש שלהם. ויראם, שראה אותם שעתידים לעשות כמה רעות בישראל.

זהב מלמטה למעלה וכסף מלמעלה למטה

76. וכסף פקודי העדה. כסף אור החסדים מקו ימין. כל מה שמתפשט למטה כך הוא טוב. ואע"פ שאינו בתנופה מלמטה למעלה, הוא לטוב. אבל זהב, הארת חכמה מקו שמאל, כל מה שמתפשט למטה הוא לרע. ומשום זה צריכים להניף תנופה את הזהב, ולהעלות למעלה. והכסף צריך להתפשט למטה ולכל הצדדים, משום שהכול הוא לטוב.

77. כתוב, כי שמש ומגן ה' אלקים, חן וכבוד ייתן ה'. שמש, הקב"ה, שם הקדוש הוי"ה, ז"א, שכל המדרגות עומדות בו בנחת. מגן, השם הקדוש אלקים, המלכות. כמ"ש, אנוכי מגן לך. אנוכי, המלכות, נקראת אנוכי מגן לך. ושמש ומגן, זה שם שלם, שמורה על ז"א ומלכות בחיבור אחד. חן וכבוד ייתן הוי"ה, שאלקים יהיה למגן, והוי"ה ייתן חן וכבוד, שיהיה הכול אחד. אע"פ שחן וכבוד נמשך בנחת, ומגן נמשך בעוז למי שיש לו אויבים, באים באחד, מחיבור הוי"ה אלקים.

78. לא ימנע טוב להולכים בתמים. כמ"ש, ויימנע מרשעים אורם. ע"כ אומר כאן, שלהולכים בתמים לא ימנע טוב. זה אור הראשון, חסד, שכתוב בו, וירא אלקים את האור כי טוב. שגזו אותו מהרשעים, ומנע מהם בעוה"ז ובעוה"ב. אבל לצדיקים לא ימנע טוב להולכים בתמים.

79. וע"כ לא צריך האור הראשון להתעלות מלמטה למעלה ולהניף אותו, אלא להתפשט ולהתגלות, ולא להתעלות כשמאל, זהב. וע"כ נקרא זהב תנופה ולא כסף. ומשום זה כתוב, וכסף פקודי העדה. ולא כתוב כסף תנופה.

80. צד ימין עומד תמיד לקיים כל העולם ולהאיר ולברך אותו. וע"כ הכוהן, צד ימין, חסד, מזדמן תמיד לברך את העם, כי מצד ימין באות כל ברכות העולם, והכוהן לוקח בראש, וע"כ התמנה הכוהן לברך למעלה ולמטה. החסד למעלה והכוהן למטה.

74. ויהי זהב התנופה. למה נקרא זהב התנופה, ולא נקרא כן, כסף התנופה? שניים נקראים כך, זהב התנופה ונחושת התנופה. ולא נקרא כסף התנופה, משום שתנופה היא הסתלכות למעלה. זהב הוא הארת החכמה שבקו שמאל, נחושת היא ת"ת, קו האמצעי הכלול מחכמה, שהארת חכמה מאירה רק מלמטה למעלה.

יש כך למטה, בקליפות, ואינו זהב התנופה. כי הסי"א ממשיכה החכמה שבשמאל מלמעלה למטה, ואינם בתנופה כמו הקדושה. תנופה פירושו הרמה למעלה ולא להוריד למטה. כסף הוא חסדים ומותר להמשיכו למטה, וע"כ לא כתוב כסף התנופה.

75. הארת חכמה נקראת חשבון, שכל המדרגות והמרכבות עומדות בתנופה, שמאירות מלמטה למעלה. וזהו זהב התנופה. הזהב, הארת החכמה, כל מה שמתפשט למטה, סותם המראָה והטוב והאור שלו. וכשהוא בתנופה, מלמטה למעלה, אז הוא זהב טוב באור שלו. וכל זהב הנמשך למטה, הוא פסולת הזהב, והוא ההיתוך שלו, קליפה וסי"א.

כשהחכמה נמשכת מקו שמאל מלמעלה למטה, היא מבטלת את קו הימין, ונמצאת עימו במחלוקת, ונמצאת אז החכמה בלי חסדים, מימין, וע"כ נסתמת הארתה. כי אין החכמה יכולה להאיר בלי חסדים. אמנם אחר שבא קו האמצעי ומייחד ב' הקווים זה בזה, אז מקיים הארת שניהם, באופן שלא יהיו סותרים זה את זה, שאור הימין יאיר מלמעלה למטה, ואור החכמה שבשמאל יאיר רק מלמטה למעלה. וכשמתייחדים שני הקווים זה בזה, מתלבשת החכמה בחסדים, ואז היא מאירה בשלמות. אבל רק מלמטה למעלה.

אבל הקליפות והסי"א נאחזים רק בשמאל, כשהוא במחלוקת עם ימין, וממשיכים החכמה מלמעלה למטה. אבל היא חשוכה ומלאה דינים. לכן נאמר, וכל זהב הנמשך למטה, הוא פסולת הזהב, והוא ההיתוך שלו, קליפה וסי"א.

82. כעין בבינה, גם המקור והמעייין של הבאר, שהוא יסוד, כל אלו הנרות שלמטה, הספירות של המלכות, כולן מוארות ומתמלאות אורות ממנו. בינה מקור המשפיע לכל, כן יסוד הוא מקור המשפיע למלכות. משום זה, בשעה שהכוהן פורש ידיו ומתחיל לברך את העם, אז שורות ברכות עליונות ממקור העליון, בינה, להדליק הנרות, וכל הפנים מאירים, וכנ"י, המלכות, מתעטרת בעטרות עליונות, וכל הברכות יורדות ונמשכות מלמעלה למטה.

81. בשעה שהכוהן פורש ידיו לברך העם, אז באה השכינה ושורה עליו וממלאת את ידיו, ומגביה יד ימין למעלה על יד שמאל, כדי להעלות הימין ולהגבירו על השמאל. ואז כל המדרגות שהכוהן פורש בהן ידיו, כולן מתברכות ממקור הכול. מקור הבאר, זהו צדיק, יסוד. מקור הכול, עוה"ב, בינה, שכל הפנים, כל המוחין, מאירים משם, כי הוא המעייין והמקור של הכול, וכל הנרות והאורות נדלקים משם.

חשבון ומספר

87. ג"ר, המתאחדות מימין. וע"כ כתוב, מאת כיכר, שמורה על ע"ס, שבכל אחת עשר, כי יש בהן ג"ר.

88. כתוב, עיני ה' אל צדיקים ואוזניו אל שוועתם. ולמה אנו רואים כמה צדיקים בעוה"ז, שאפילו מזונות כעורבי השדה אינם יכולים להשיג?

89. כל בריות העולם נודעות למעלה, לצד דקדושה, או לצד דס"א. הנודעים למעלה לקדושה, ההשגחה שלה תמיד עליהם. הנודעים לטומאה, השגחתה תמיד עליהם. במקום ששולטת ההשגחה מקדושה, לא ישגיח עליו ה"ס"א, ולא ייקרב אליו לעולם, ולא יוכל להדיחו ממקומו בכל מה שעושה. וע"ז כתוב, עיני ה' אל צדיקים. שמשום זה לא יוכל לשלוט עליהם ה"ס"א.

90. הרי בכל מקום שקדושה שורה, אע"פ שעומד בחשבון, אין הברכה נמנעת משם. והרי ישראל קודש, ובאים מצד הקודש, כמ"ש, קודש ישראל לה'. וכתוב, והייתם קדושים, כי קדוש אני. למה כשעשה דוד חשבון לישראל, היה בהם מוות? כמ"ש, וייתן ה' דָּבַר בישראל מן הבוקר ועד עת מועד.

91. משום שלא לקח מהם שקלים פדיון, שכתוב, ונתנו איש כופר נפשו לה' בפקוד אותם, ולא יהיה בהם נגף בפקוד אותם. משום שקודש צריך לתת פדיון הקודש, ולא נלקח מהם. כי ישראל קודש, העומד בלי חשבון, וע"כ צריך לקחת מהם פדיון, שעומד בחשבון, והם אינם עומדים בחשבון.

92. משום שקודש הוא עליון של כל המדרגות, או"א עילאין. כמו שקודש עולה על הכול, ויש לו בחוץ קודש אחר למטה, העומד תחתיו, ישו"ת, המלבישים מבחוץ על או"א עילאין, והוא עומד בחשבון ובמניין. אף כך ישראל קודש, כמ"ש, קודש ישראל לה'. והם נותנים קודש אחר פדיון שלהם, העומד בחשבון. ישראל הם האילן, העומד בפנים, כנגד או"א עילאין. פדיון שנותנים הוא קודש אחר העומד בחוץ ועולה בחשבון, כנגד ישו"ת. ומגן זה על זה.

83. משה ציווה ובצלאל עשה, כדי שיהיה הכול בגוף, משה, ת"ת, וסיום הגוף, ברית קודש, בצלאל, כדי להרבות אהבה וקשר הייחוד במשכן, במלכות, והכול נעשה בימין. ע"כ בכל מקום שנמצא צד ימין, אינה שולטת בו עין הרע. משום זה כתוב, וכסף פקודי העדה. שנמנה בחשבון, שהוא הארת חכמה. ולא כתוב בו כסף התנופה, משום שכסף הזה בא מימין, חסד, וע"כ נמנה הכול במספר, התכללות בשמאל, ועכ"ז מושפע מלמעלה למטה.

84. הרי הברכה אינה שורה בדבר העומד במידה ובחשבון. למה במשכן היה הכול בחשבון? בכל מקום שצד הקדושה שורה עליו, שנמשך מקו אמצעי, המייחד ימין ושמאל, אם החשבון בא מצד הקדושה, שורה עליו ברכה תמיד, ואינה עוברת ממנו. מאין לנו? ממעשר, משום שבא החשבון לקודש, נמצאת בו הברכה. כש"כ המשכן, שהוא קודש, ובא מצד הקודש.

85. אבל כל שאר דברי העולם, שאינם באים מצד הקדושה, אין הברכה שורה עליהם כשהם בחשבון. משום ש"ס"א, שהוא רע עין, יכול לשלוט עליו. וכיוון שיכול לשלוט עליו, לא נמצאת בו ברכה, כדי שלא תגענה ברכות לרע עין ההוא.

86. ומדידה של קדושה, וחשבון של קדושה, תמיד התווספו בו ברכות. ע"כ כתוב, וכסף פקודי העדה. כלומר, בחשבון. פקודי העדה, ואין יראה מעין הרע ומכל חשבון, כי הברכות שורות בכל מלמעלה.

87. בזרעו של יוסף אינה שולטת עין הרע, משום שבא מצד ימין. ע"כ נעשה המשכן ע"י בצלאל, כי הוא שורה בצד יוסף, ברית קודש, יסוד. וע"כ, משה מצווה ובצלאל עושה, שיהיה הכול בגוף, משה, ת"ת. וסיום הגוף, בצלאל, יסוד, אות ברית קודש, להרבות אהבה וקשר הייחוד במשכן, המלכות. והכול נעשה בימין. ומשום זה כתוב, וכסף פקודי העדה מאת כיכר, שחשבון הוא חשבון מדרגות גדולות ממונות,

95. יש מדידה נסתרת וגנוזה, או"א. ויש חשבון העומד נסתר וגנוז, ישסו"ת, שאע"פ שבהם מתגלה הארת החכמה, שהוא חשבון, אמנם במקומם עצמם אין גילוי אלא צפון ונסתר, ורק במלכות מתגלה החכמה שבהם. זה עומד במדידה, וזה עומד בחשבון. וזהו קיום הכול למעלה ולמטה. משום שמדידה שבאו"א, שיעור קומת החסדים שבהם, לא נודע לעולם על מה עומדת מדידה ההיא. וכן לא נודע על מה עומד חשבון שבישסו"ת. וזהו אמונת כל.

96. וישראל למטה אינם עומדים בחשבון, אלא בחסדים מכוסים. והפדיון שנותנים כנגד ישסו"ת עומד בחשבון. ומשום זה ישראל, כשבאים בחשבון, לוקחים מהם פדיון. ע"כ בימיו של דוד, כשעשה חשבון בישראל, ולא לקח מהם כופר, היה רוגז ונאבדו מישראל כמה צבאות ומחנות.

97. משום זה כתוב במעשה המשכן, וכסף פקודי העדה מאת כיכר, וכתוב, לכל העובר על הפקודים, כלומר החשבון. והכול התקדש לעבודת המשכן. כיכרים, כמ"ש, מאת כיכר, חשבון אחד. שקלים, כמ"ש, ואלף ושבע מאות וחמישה ושבעים שקל בשקל הקודש, חשבון אחד. משום שיש עליונים, שעולים לחשבון עליון, האורות שבישסו"ת, בינה, שהיא חשבון עליון, כיכרים. ויש אחרים, שעולים לחשבון אחר, חשבון שבז"א, המאיר אל המלכות. זה עליון, וזה תחתון. משום זה כתוב, ויהי מאת כיכר הכסף לצקת את אדני הקודש. אלו הם האדנים, שהיא המלכות בכללה, שנקראת אדני"י, מקבלת מחשבון עליון מבינה.

חשבון הוא המוחין דהארת חכמה. או"א עילאין בחסדים מכוסים מהארת חכמה. רק בישסו"ת, המלבישים עליהם, מתגלה השורש להארת החכמה. ישראל כנגד הקודש שבאו"א. ע"כ אין להם חשבון, כמו או"א עילאין. אלא הם נותנים כופר נפשם, כנגד ישסו"ת, העומדים בחשבון. ואז מגנים זה על זה, שיש להם הברכות מאו"א, ויש להם החשבון מישסו"ת, הנמשך ע"י הכופר שנותנים. ולפיכך כאשר דוד עשה חשבון בישראל בלי כופר, פרץ בהם הדבר. משום שישראל עצמם אינם עומדים בחשבון, והסתלקה מהם הקדושה דאו"א עילאין.

93. והיה מספר בני ישראל כחול הים, אשר לא יימד ולא ייספר. מהו כחול הים? ב' אופנים יש כאן:

א. כחול הים, פירוש, כי כשהים מעלה גליו ברוגז, והגלים עולים לשטוף העולם, כשמגיעים ורואים את חול הים, מיד נשברים וחוזרים לאחוריהם, ושוקטים, ואינם יכולים לשלוט ולשטוף העולם.

94. כעין זה, ישראל, חול הים, וכששאר העמים, שהם גלי הים, בעלי הרוגז, בעלי הדינים קשים, רואים שישראל מתקשרים בהקב"ה, חוזרים לאחוריהם ונשברים לפנייהם, ואינם יכולים לשלוט בעולם.

ב. חול הים אין לו חשבון, ואינו עומד בחשבון ולא במידה, כמ"ש, אשר לא יימד ולא ייספר. אף ישראל כך, אין להם חשבון ואינם עומדים בחשבון.

אם ה' לא יבנה בית

100. ואע"פ שכתוב, הנה מיטתו שלשלמה שישים גיבורים סביב לה מגיבורי ישראל. מיטתו שלשלמה המלכות. למה כולם שומרים אותה? כמ"ש, מפחד בלילות, פחד הגיהנום העומד כנגדה, כדי שתדחה אותו. ומשום זה כולם מסבבים אותה.

101. ואע"פ שכולם עומדים בהארת המחשבה שלא נודע, ראש דעתיק, הנקרא רדל"א, ואז אור של המחשבה שלא נודע היכה באור הפרסא, המפסיקה בינה ובין ג' ראשים דא"א, והתבטלה ההפסקה, ומאירים יחד. שג' ראשים דא"א עלו לרדל"א, אחר שהתבטל הפרסא, ומאירים יחד עם רדל"א, וג' ראשים דא"א נכללו זה בזה, ונכלל כל אחד משלושתם, ונעשו תשעה היכלות. ע"י עליית המלכות לבינה שבכל מדרגה, שסיימה המדרגה מתחת המלכות, נעשה שם פרסא, סיום המדרגה, באופן, שבינה ותו"מ של

98. שיר המעלות לשלמה, אם ה' לא יבנה בית, שווא עמלו בוניו בו. מקרא זה אמר שלמה המלך, בשעה שבנה ביהמ"ק. שהתחיל לבנות, והיה רואה שהמלאכה נשלמת בידיהם, והיה נבנה מאליו, אז התחיל ואמר, אם ה' לא יבנה בית. כמ"ש, בראשית ברא אלקים, כי הקב"ה ברא והתקין עוה"ז, המלכות, בית, בכל מה שצריך.

99. וכתוב, שווא עמלו בוניו בו. בוניו הם הנהרות, הספירות דז"א, היוצאים ונכנסים כולם בתוך הבית הזה, המלכות, לתקן אותו בכל מה שצריך. ואע"פ שכולם באים לתקן ולעשות תיקונו, אם ה', שהוא עולם העליון, בינה, שהתקין ועשה הבית כראוי, היו אלו הבונים לשווא, אלא שהעיקר מה שבינה עשה והתקין. אם ה' לא ישמור עיר, שווא שקד שומר. כמ"ש, תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה, ובהשגחה זו היא נשמרת מכל הצדדים.

באלו עומדים כל האמונה. וכל אלו האורות מהמחשבה העליונה, חו"ס שלמטה מרדל"א, כולם נקראים א"ס. כי עד כאן האורות מגיעים ואינם מגיעים, ולא נודעו, אין כאן רצון ולא מחשבה. כי חו"ס זו נסתמה, ואינה מאירה כלום לתחתונים.

103. כשמאיר הראש דא"א, הנקרא מחשבה, בעת ביטול כוח הפרסא, שמחזיר אליו בינה ותו"מ שלו, שמעלים עימם גם התחתון, שהוא או"א וישו"ת, ולא נודע ממי מאיר, כי המחשבה דא"א בלתי מושגת, אז מתלבש אורו ונסתם תוך הבינה, משום שהבינה אינה יכולה לקבל חכמה בלי חסדים, ע"כ נסתם בה האור. ואח"כ האירו החסדים, וחכמה וחסדים נכללו זה בזה, עד שנכללו הכול יחד, אז מאירים לכל פרצופי אצילות.

בקורבן, כשעולה הכול, שבינה ותו"מ של כל מדרגה עולים למדרגתה ומעלים עימם גם התחתון שהיו נפולים בו, נקשר זה בזה ומאיר זה בזה, כי כל תחתון עולה לעליון ונקשר בו, וע"י זה מקבל המוחין דעליון. הרי שכל תחתון נקשר בעליון, וכל עליון מאיר לתחתון. אז עומדים כל המדרגות בעלייה לעליון. והמחשבה, א"א, עלה והתעטר בא"ס, רדל"א, שנקשר ברדל"א בעלייה, וע"כ מאיר בו. אותו האור שהמחשבה העליונה, א"א, מאיר ממנו, רדל"א, נקרא א"ס.

104. כיוון שהמחשבה, ראש דא"א, האירה והתפשטו ממנה כוחות, כלומר, הבינה שעלתה אליו וקיבלה ממנו חכמה והתפשטה למטה, אז המחשבה ההיא נסתמה ונגנזה ולא ידועה, כי היא מבחינת עצמה סתומה ואינה מאירה לתחתונים כלום. ומראש דא"א, התפשטה התפשטות לכל הצדדים. והתפשטה ממנו התפשטות אחת, שהיא עולם העליון, בינה.

105. עולם העליון עומד בשאלה, והוא מאמר עליון, בינה, שנקרא מ"י, כמ"ש, שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה. השאלה שבראה אלה. מ"י, בינה, בראה אל"ה, שהם ו"ק דז"א. ואח"כ התפשט מ"י ונעשה ים, סוף כל המדרגות למטה, המלכות. ומבינה התחיל לבנות למטה במלכות, והכול עשה במלכות, באותו אופן ממש שלמעלה בבינה, זה כנגד זה. משום זה בינה היא שמירת הכול למעלה ולמטה.

כי כל ספירה ומדרגה מקבלת מוחין שלה מעליון, ע"י עליות תחתון לעליון. אבל עכ"ז יש לכל אחת בחינתה עצמה ג"כ, חוץ ממה שלקחה מעליון. משא"כ המלכות. כי המלכות מצד עצמה אינה ראויה לאור העליון, כי הצמצום רוכב עליה. אלא ע"י עלייתה לבינה, היא מקבלת ממנו הכלים והאורות שלה, וכל מה שיש בבינה יש במלכות, באותו אופן ממש. וע"כ אותיות המלכות הן

כל מדרגה נפלו מכל מדרגה למדרגה שמתחתיה. ונפלו בינה ותו"מ דראש עתיק לג' ראשים דא"א, והופרס פרסא מתחת החכמה דעתיק. וכן נפלו בינה ותו"מ של כל ראש מג' ראשים דא"א, כל אחד לראש שמתחתיו. וכן בינה ותו"מ של ראש הג' דא"א נפלו לאו"א.

ואח"כ לעת גדלות, שנמשך הארה מע"ב ס"ג דא"ק, החוזרת ומורידה המלכות מבינה למקומה, ומבטלת גבול וסיום של הפרסא שבאמצע המדרגה, אז הבינה ותו"מ, שנפלו מכל מדרגה, חוזרים ועולים למדרגתם כבתחילה מטרם שנפלו. ולוקחים עימם גם המדרגה התחתונה, שהיו נפולים שמה. ונמצא אז, אשר בינה ותו"מ של ראש דעתיק, שנפלו לג' ראשים דא"א, חוזרים ועולים למקומם לראש דעתיק, הנקרא רדל"א, ומעלים עימם גם הג' ראשים דא"א, לראש דעתיק. וג' ראשים דא"א נקראים, כתר, אורא, וחוי"ס.

ואע"פ שכולם עומדים בהארת המחשבה שלא נודע, אחר שהופרס הפרסא בין רדל"א לבין ג' ראשים דא"א, שמחמת זה נעשה גם בג' ראשים אותם המיעוטים כמו ברדל"א, שהסתיים כל אחד מתחת החכמה, ובינה ותו"מ נפלו למדרגה שמתחתיהם. אבל אחר זה, אור של המחשבה שלא נודע, של רדל"א, היכה באור הפרסא, שהמשיך הארה מע"ב ס"ג דא"ק וביטל הסיום של הפרסא המבדילה בינו לבין ג' ראשים דא"א. וחזרו בינה ותו"מ דרדל"א עם ג' ראשים דא"א ועלו למקום רדל"א, מחמת הביטול של הפרסא, ומאירים יחד עם רדל"א.

הג' ראשים דא"א אחר שעלו לרדל"א, נכללו שם זה מזה, עד שכל אחד מהם כלול מג', ונעשו מהם תשעה היכלות ברדל"א. אמנם גם בא"א מאירים אלו ט' היכלות, אלא ששם נקראים אורות.

102. והיכלות אינם אורות, ואינם רוחות, ואינם נשמות, ואין מי שיעמוד בהם. הרצון של כל ט' אורות, העומדים כולם במחשבה, שהיא אחת מהם בחשבון, כלומר, התכללות ג' ראשים דא"א זה בזה במקום חו"ס דא"א, הנקרא מחשבה, שהוא אחד מג' ראשים דא"א. הרצון של כולם לרדוף אחרי ט' היכלות ברדל"א להשיגם, בעוד שעומדים במחשבה, בחוי"ס. כלומר ט' אורות, שהם התכללות ג' ראשים דא"א בחוי"ס, ובעוד שהם מצויים בחוי"ס מחוץ לרדל"א, הם רוצים להשיג ט' היכלות שבמקום רדל"א.

והטעם הוא מפני שכל המוחין שלהם הם מקבלים מטי היכלות אלו. אבל אינם משיגים ואינם נודעים. כי אינם נמצאים לא ברצון ולא במחשבה עליונה. תופשים בהם, שמקבלים מהם מוחין. ואינם תופשים בהם, כי אינם מושגים.

העליון. כמ"ש, אם ה' לא ישמור עיר, שווא שקד שומר, שהוא שומר ישראל, ז"א, כי השמירה אינה עומדת בז"א, אלא בעולם העליון, בינה.

107. התכלת של המשכן בעליון עומד. תכלת מלכות וארגמן ת"ת, שאחד יתקשר באחד, שיתייחדו ז"א ומלכות. כי ה' אלקיך אש אוכלת אש הוא. שיש אש אוכלת אש, שאוכל אותו ומכלה אותו, משום שיש אש החזק יותר מאש.

כאותיות הבינה. כי הבינה נקראת מ"י והמלכות י"ם. ועד"ז בשם הוי"ה, ה"ר בינה וה"ת מלכות. וע"כ נבחנת הבינה שמירת הכול, כי היא שומרת המלכות, שלא ייאחזו בה החיצוניים, מחמת שנותנת לה הכלים והאורות שלה.

106. והתפשטות עולם העליון מהמחשבה, מחו"ס דא"א, היא בינה זו הנקראת עולם

ואת האלף ושבע המאות וחמישה ושבעים

תורה לישראל. וכמה מרכבות היו עימו. כולן מרכבות קדושות, קו שמאל. וכל קדושות העליונות מקדושה של התורה, קו ימין. כולם היו שם. והתורה, קו אמצעי, ניתנה בלהבות אש, והכול היה מאש, וכתובה באש לבן, מצד החסד, על אש שחור, שמצד הגבורה. כי קו אמצעי כלול מחו"ג, ימין ושמאל, והאותיות היו פורחות ועולות באוויר. שבאוויר היו המדרגות התחתונות פורחות ועולות לעליונות.

110. והאות ראשונה של התורה, נחלקה ל-775 לכל צד, וכולם נראו באוויר הרקיע באות ו', ו' לצד זה, ו' לצד זה, וכן לכל הצדדים.

התורה ז"א. אות ראשונה של התורה, אות א', שהיא אות ראשונה שבמתן תורה, א' של אנוכי. וזהו אלף שבמספר 1775. ספירה ראשונה של ז"א, חכמה, כי ז"א מתחיל בחכמה, וחכמה נקרא אלף, כמ"ש, ואֶלֶף חכמה. והיא כלי דפנים שלו, שנשאר במדרגה בעת יציאת החולם. אבל ג"ס בינה ותו"מ שבו, נפלו אז ממדרגתם למדרגה שמתחתיה.

ואות ראשונה של התורה, אלף, חכמה, נחלקה ל-775. נחלקה, שנפלו ממנו, בינה ותו"מ. כי שבע ספירות דבינה הם 700. ושבע ספירות דת"ת הם שבעים. וחמש ספירות חג"ת נ"ה של המלכות הם חמישה. ונפילת בינה ותו"מ אלו היו לכל צד מדי צדדים חו"ג תו"מ.

ואח"כ, ע"י יציאת הנקודות שורוק וחיריק, קו שמאל וקו אמצעי, חזרו ועלו בינה ותו"מ הנפולים, למדרגתם לז"א, שעלו למעלה מפרסא דז"א, שנקרא רקיע, והתחברו עם האלף דז"א, שמרקיע ולמעלה, ונכללו גם הם מאלף זה, ונעשו 1775. שנכללה בהם החכמה, שהיא אלף.

וכולם נראו באוויר הרקיע באות ו', כלומר, שחזרו ועלו למדרגתם. ונראו, פירוש, שנכללו מהארת החכמה שנקראת ראייה. ונכללו בקו אמצעי, אות ו'. ומטעם התכללות הזאת שבקו האמצעי נקראים 1775 האורות האלו, בשם ווים.

111. ואלו הווים היו עומדים על עמודים, נ"ה דז"א, ואלו העמודים עומדים על הנס, שמאירים

108. אלו השקלים, שכח אותם משה, ולא ידע מה שנעשה מהם, עד שיצא קול ואמר, ואת האלף ושבע המאות וחמישה ושבעים עשה וויים לעמודים. מחצית השקלים, שנתנו כל אחד מישראל כופר נפשו, הם בבחינת ישו"ת, שעליהם כתוב, וכסף פקודי העדה, מאת כיכר ואלף ושבע מאות וחמישה ושבעים שקל בשקל הקודש.

כיכרים ושקלים הם ב' מדרגות, פנים ואחוריים דישו"ת. מאת הכיכר הם פנים דישו"ת ו-1775 שקלים הם אחוריים דישו"ת, בינה ותו"מ שנפלו מישו"ת, כשהיו בבחינת נקודת החולם. בעיקרם הם 775 שקלים. אשר 700 הן שבע ספירות בינה שספירותיה מאות. ושבעים הן שבע ספירות ת"ת, שספירותיו עשרות. וחמישה הן חג"ת נ"ה דמלכות, שספירותיה יחידות. אמנם אחר שחזרו והתחברו למדרגתם לכו"ח דישו"ת, שהם הפנים שנשארו במדרגה, אז נכללו בינה ותו"מ אלו גם מספירת החכמה דישו"ת, שהיא אלף, ונעשה המספר 1775.

ולפיכך שכח אותם משה. כי בעת שנפלו ממדרגת ישו"ת ולא נראו שם, נבחנים שהם שכוחים, ולא נודע מה שנעשה מהם. אלא אח"כ, כשבאה נקודת השורוק, והחזירה אותם למדרגתם בישו"ת בבחינת סתומים שאינם מאירים, ואח"כ ע"י נקודת החיריק, קו אמצעי, שיחד הימין והשמאל, חזרו הבינה ותו"מ דישו"ת והאירו, ונעשו וויים לעמודים.

אלו השקלים, שכח אותם משה, בעת יציאת קו ימין מנקודת החולם, שאז נפלו ממדרגת ישו"ת ונשכחו. וגם אח"כ בנקודת השורוק, קו שמאל, שהחזירה אותם למדרגת ישו"ת, עוד היו בשכחה, מפני שהיו סתומים בלי אור. עד שיצא קול, קו אמצעי, אז חזרו והתגלו. ונזכר בהם משה, כמ"ש, ואת האלף ושבע המאות וחמישה ושבעים עשה וויים לעמודים.

109. כתוב, עד שהמלך בְּמִסִּיבּוֹ נְרִדִי נִתַּן רִיחוֹ. עד שהמלך במסיבו, זהו הקב"ה, בינה, כשנתן התורה לישראל ובא לסיני. כלומר, כשהבינה גילתה המוחין דיחידה דז"א, שהאירו בשעת מתן

114. ע"כ התורה יוצאת מקול גדול בבינה. וזהו מלך, כמ"ש, עד שהמלך במסיבו, זהו מעמד הר סיני, ששם נגלו ג' הקווים דז"א. נרדי נתן ריחו, זה כנ"י, המלכות. כי 1775 וויס המכוונים נרדי, ע"ש שנפלו וירדו ממדרגת ז"א, הם נתנו ריח, הארת חכמה, אל כנ"י, המלכות. וכל זה היה, משום שאמרו ישראל, כל אשר דיבר ה', נעשה ונשמע. שע"י זה זכו לכל הגילוי של מלך עליון, בינה.

115. כשהקב"ה הביא מבול על העולם, כדי להשחית הכול, אמר הקב"ה לנוח, אתה צריך להישמר, שלא להראות עצמך לפני המשחית, מלאך המוות, שלא ישלוט עליך. משום שאין מי שיגן עליו. כיוון שהוקרב הקורבן שהקריב נוח, אז התבשם העולם. ולא התבשם כל כך, עד שעמדו ישראל על הר סיני, אז התבשם העולם, והמשחית לא נמצא עוד בעולם.

116. ורצה הקב"ה בזמן ההוא להעביר המשחית מהעולם, שיבולע המוות לנצח. אבל ישראל חטאו לימים מועטים בזמן ההוא, ועשו את העגל. ואז, ויתנצלו בני ישראל את עֲדֵיִים מהר חורב. ועדיים, הוא השם הקדוש, שהעטיר אותם הקב"ה במתן תורה, ונלקח מהם. אז שלט המשחית על העולם, וחזר כמקודם, כזמן שהיה שולט בעולם, ועושה דין בבני אדם.

117. בימיו של המבול, מי נתן שם משחית, הרי המים התגברו, ומחו את כל היקום? ומה היה לנוח להישמר מפני משחית? אין לך דין בעולם, או כשהעולם מוכה בדין, שלא יהיה נמצא ביניהם המשחית ההוא, שהוא הולך בתוך אלו הדינים שנעשים בעולם. אף כאן, מבול היה והמשחית הלך בתוך המבול, והוא נקרא מבול. וע"כ אמר הקב"ה לנוח, שישתיר עצמו ולא ייראה בעולם.

118. ואת האלף ושבע המאות וחמישה ושבעים עשה וויס לעמודים. למה וויס? אלא כמין ו' היו, שנמשכו מקו אמצעי, שנקרא ו'. וראשיהם ציפה בזהב, הם עצמם היו של כסף, אור החסדים, וראשיהם, הג"ר, מצופים זהב, הארת חכמה. משום שכל ו' בצד הרחמים באה, ז"א, קו האמצעי, וכולם היו נודעים למעלה בחשבון, בהארת חכמה. ומשום שבאו מצד הרחמים, קו אמצעי, ע"כ נקראים וויס.

וכל שאר הספירות שבהם, תלויות בהם, ואין ו' אלא כסף וזהב ביחד, שכולל ב' קווים ימין ושמאל, חסדים והארת חכמה. משום זה נקראים, וויס של העמודים. כמ"ש, העמודים שניים, נו"ה. משום שאלו היו עומדים לחוץ מהגוף, מת"ת, למטה מחזה דז"א, ששם מקום גילוי של הארת חכמה.

אל המלכות, הנקראת נס, וכל הוויס עליהם. שמאירים כולם אל המלכות, משום שתורה עומדת על ו', קו האמצעי, ע"כ 1775 האורות הנכללים בהם, נקראים וויס. הוויס הם אמונת התורה, כולם עומדים על עמודים, נו"ה דז"א, שמהם יוצאים נביאים, כלומר, שמשם מקבלים הנביאים, המאירים בד' רוחות חו"ג תו"מ. ועל אלו העמודים עומדים הוויס.

אחר ש-775 אורות, שהם בינה ותו"מ דז"א, שנפלו וירדו מז"א, חזרו ועלו למעלה מרקיע דז"א, למעלה מחזה שלו, הם נכללו שם מהחכמה שבו, ונעשו 1775 אורות, מחמת שנכללו מהארת החכמה, שנקראת אלף. אמנם הארת החכמה שבהם אינה יכולה להאיר שם למעלה מחזה דז"א, כי שם החסדים מכוסים מהארת חכמה, אלא שיורדים מחזה ולמטה דז"א, לב"ס נו"ה שלו, הנקראים עמודים, ושם מתגלה הארת החכמה שבהם.

ונאמר, שאלו הוויס היו עומדים על עמודים, כי אלו 1775 אורות המכוונים וויס, אינם עומדים לגלות החכמה שבהם, אלא רק בעמודים, שהם נו"ה דז"א, ולא למעלה מחזה. אמנם מקום גילוי החכמה הוא רק במלכות. ואלו העמודים עומדים על הנס, שהנו"ה משפיע הארת החכמה שבוויס אל המלכות, הנקראת נס.

ומתבאר הכתוב, עד שהמלך במסיבו נרדי נתן ריחו. ז"א אומר, עד שהמלך, בינה, במסיבו, שהיה מסבב תיקון ג' קווים דז"א ממוחין דיחידה על הר סיני, אז, נרדי, בינה ותו"מ הירודים והנפולים שלי, שהם 1775 וויס, נתן ריחו, הארת חכמה, אל המלכות, הנקראת נס. במסיבו, כי מסיבו פירושו בסיבוב של ג' קווים, משום שאין הארת החכמה מתגלה אלא בעת הסיבוב של ג' הקווים. וכיוון שפסק הסיבוב, פסקה הארת החכמה להאיר. משום זה, כשהזוהר מתחיל לפרש הכתוב, הוא מפרש ג' קווים דז"א, להורות שגילוי המוחין בהר סיני היו עם סיבובם של ג' הקווים.

112. ו' עליונה, הקול הנשמע, ז"א, שעומד בו התורה, משום שהתורה, ז"א, יוצאת מהקול הפנימי, בבינה, הנקרא קול גדול. וקול גדול שבבינה הוא התורה, שיוצאת ממנו. וע"כ כתוב, קול גדול ולא יָסַף. כי התורה יוצאת ממנו.

113. קול גדול זה, הוא עיקר הכול וסוד השם הקדוש, שהוא הדעת שבבינה, ע"כ אסור לאדם להקדים שלום לחברו מטרם שהתפלל תפילתו. כמ"ש, מברך רעהו בקול גדול בבוקר השכם, קללה תיחשב לו. ואינו אסור עד שמברך אותו בקול גדול, שהוא עיקר השם הקדוש, כגון שאמר לו, יברך ה'. אבל כשאינו מזכיר השם, אינו אסור.

122. וע"כ יש אלף ויש אלף. יש אלף דקדושה ויש אלף דטומאה. והם אלף שנים של הגלות, שכל ע"ס דנוגה נפלו לטומאה, ואע"פ שישראל יהיו בגלות וימשכו יותר מאלף שנים, נבחן שבאלף שנים ממשיכים, שאינם מתקנים אותם, שהם אלף ימים דנוגה. ומשום זה ביארו, כל שלמה האמור בשיר השירים הוא קודש, חוץ מזה, האלף לך שלמה. אבל האלף שבוי העמודים הוא קודש, וכל מעשהו קודש, וע"כ עשה מהם וימים לעמודים.

123. בכל מקום שבא ו' בשם הקדוש, הוא רחמים. כגון, והוי"ה המטיר על סדום. והוי"ה אמר אל אברהם. שמורה על רחמים ודין ביחד. ומהו השינוי, שבכל מקום במבול כתוב, אלקים, למה לא כתוב, והוי"ה? בכל מקום שכתוב, והוי"ה, מורה, הוא ז"א, ובית דינו, מלכות. ואם כתוב, אלקים סתם, הוא דין בלבד.

124. אלא בסדום נעשה דין ולא כדי לכלות העולם. ומשום זה התערב ז"א עם הדין, שכלול ברחמים. אבל במבול כלה כל העולם, וכל אלו שנמצאים בעולם. וע"כ כתוב שם אלקים, שמורה על דין לבד, שאינו כלול ברחמים. א"כ, למה נוח ואשר עימו ניצלו? הוא משום, שהיה נסתר מעין, שלא היה נראה בעולם, כי היה בתיבה. אבל כל מה שהיה נמצא בעולם, השחית אותו.

125. וע"כ אם כתוב, והוי"ה, הוא בגלוי ואינו מכלה הכול. ואם כתוב, אלקים, הוא סתום, וצריכים להישמר, כי מכלה הכול. וע"כ במבול, אלקים בלבד היה. כמ"ש, ה' למבול ישב, ישב, פירושו, ישב לבדו, בפני עצמו, ולא היה נכלל עם הדין של המבול.

126. הקב"ה סתום ומגולה. סתום מהארת חכמה, שמאיר בחסדים בלבד. ומגולה בהארת חכמה. גלוי, הוא הב"ד שלמה, מלכות, שבה מאירה החכמה. סתום, הוא המקום שכל הברכות יוצאות משם, ז"א. משום זה, כל דבריו של אדם, שהם בהסתר, ברכות שורות עליו, וכל שהם בגלוי, מקום של ב"ד שורה עליו, משום שהוא מקום הגילוי, מלכות.

127. עד שהמלך במסיבו. בהתחברות והעונג של עדן העליון, חכמה עליונה, הנמשכת לבינה, בשביל הסתום והגנוז שלא נודע, יסוד דאבא, ומתמלאת ממנו ויוצאת בנחלים ידועים, נה"י דבינה. נרדי נתן ריחו, ים האחרון, מלכות, שברא עולם התחתון, מלכות, כעין של מעלה, בינה, והעלה ריח טוב עליון, הארת חכמה, לשלוט ולעשות, והוא יכול ושולט ומאיר באור העליון.

יכול, ע"י קו ימין, שממתיק המלכות בבינה, והשיגה בזה יכולת לקבל אור. ושולט, ע"י קו שמאל, שמקבלת ממנו הארת חכמה, שממש

119. האם זה מלאכת הקודש או חול? משום שכתוב, ואת האלף. וכתוב שם, כרמי שלי לפניי, האלף לך שלמה. שם האלף חול, האם אף כאן האלף חול?

120. אינו כן, כי אם היה חול, לא היה נעשה מהם וימים. ועוד, כי שם כתוב, האלף, ולא יותר, אבל כאן כתוב, את האלף ושבע המאות וחמישה ושבעים. וא"כ אין להשוותם זה לזה. האלף שם חול, שכתוב, האלף לך שלמה. זה חול, משום שכל חול אינו בצד הקדושה כלל, חול מצד הטומאה, וע"כ יש הבדלה בין קודש לחול, משום שצריכים להבדיל בין קודש לחול. כמ"ש, ולהבדיל בין הקודש ובין החול, ובין הטמא ובין הטהור.

121. ועכ"ז, אע"פ שיש הבדלה לקודש מחול, יש לחול חלק אחד מהקדושה, משמאל דקדושה. כמ"ש, האלף לך שלמה, שהם אלף ימים של חול. והם הימים של הגלות. כמו שיש אלף ימים בקדושה. כך יש אלף ימים לצד האחר. וע"כ העירו החברים, שימי הגלות אלף שנה הם.

ד' קליפות, רוח סערה, ענן גדול, אש מתלקחת, ונוגה. המובאים ביחזקאל. הנוגה, מחזה ולמעלה היא קודש, ומחזה ולמטה חול. הנוגה כולה משמאל, שממשיכה החכמה שבשמאל, וע"כ כשממשיכה מלמטה למעלה היא קודש, וכשממשיכה מלמעלה למטה היא חול. וכשהיא דבוקה בקדושה, ששמורה שלא להמשיך חכמה מלמעלה למטה, אז נעשית כולה קודש. וכשהיא דבוקה בטומאה, שממשיכה מלמעלה למטה, אז כולה טומאה, שאפילו החלק שמחזה למעלה נופל לטומאה.

יש לחול חלק אחד מהקדושה, משמאל דקדושה, החלק שמחזה ולמעלה דנוגה, שהיא מצד שמאל, קדושה. והם הימים של הגלות. כשחטאו ישראל גרמו שהנוגה התדבקה בטומאה, אשר אז גם חצי פרצופה שמחזה ולמעלה נופלת בטומאה, ויש לטומאה כל אלף ימים דנוגה, כל הע"ס שלה, שהם החכמה, הנקראת אלף.

ושלמה, אחר שתיקן הנוגה והדביק אותה בקדושה, כתוב עליו, האלף לך שלמה, כי הוציא מהטומאה גם חצי הפרצוף דנוגה שמחזה ולמטה והחזיר אותה לקדושה. ונמצא שתיקן את אלף הימים של ימי החול, שהוא כל הע"ס דנוגה. וע"כ כתוב, האלף, של חול, לך שלמה. כי החזירים לקדושה.

כמו שיש אלף ימים בקדושה, המשכת החכמה שנקראת אלף, כך יש אלף ימים לצד האחר, שהם ע"ס דנוגה. שגם הם ממשיכים חכמה משמאל. ואע"פ שמחציתה קודש, אמנם המדובר הוא מימי הגלות, שאז נפלה כולה לטומאה.

ו', שהוא שמיים, ז"א, זכרים. וכל אלו שלמטה, במלכות, נקראות נקבות. משום זה כל אלו הבאים מצד שמאל, מצד הנוקבא, המלכות, מתמנות על השיר, ואומרות שירה תמיד. וע"כ כתוב, על עלמות שיר. וכולן יוצאות באות ה', המלכות. ה' הוציאה כמה צבאות ומיניהם ב', שהם זכרים. ו' הזכר, העומד לתת מזון אל הנוקבא, מלכות.

130. ומשום זה כל אלו הווים שעשה בצלאל, היו כדי לתת להם לשרות על הנוקבא, מלכות. ויוצאים באלף, חשבון שלם, חכמה הנקראת חשבון. ו-700, שהם שלם, שבע ספירות חג"ת נהי"מ דבינה שספירותיה מאות. וחמישה גם שלם, חג"ת נ"ה דמלכות, שספירותיה יחידות. ושבעים, הם חג"ת נהי"מ דז"א שספירותיו עשרות. והכול אחד, כי הם בינה ותו"מ דז"א, שנפלו ממדרגתו וחזרו, וע"כ מהחשבון הזה עשה ווים. וכולם ב', שנמשכו מז"א, ו', ובצורת ו' נעשו, מקו האמצעי, והכול בעליון ובחשבון היו.

השליטה. ומאיר, ע"י קו האמצעי, המלביש חכמה דשמאל בחסדים דימין, ואז מאירה החכמה. שמטרם שבא קו האמצעי, היה השמאל חושך ולא אור.

128. בשעה שהנרד הזה, מעלה ריח למעלה, הארת חכמה, אז האהבה מתקשרת, אהבת דודים הבאה משמאל, ועולה הנרד הזה להתאחד למעלה, להאיר מלמטה למעלה. וכל המרכבות הקדושות, מקבלות מנרד הזה. וכולן מעלות ריחות להתעטר למעלה, להאיר מלמטה למעלה כטבע הריח. אלו המרכבות כולן נקראות עלמות שיר, כמ"ש, על עלמות שיר. וכתוב, ועלמות אין מספר. מספר, הארת חכמה. ומשום שאין להם חשבון, חכמה, ע"כ כתוב, ועלמות אין מספר. שאין בהם הארת חכמה. וע"כ נקראות עלמות, לשון העלם. וע"כ הן צריכות לקבל הארת חכמה מנרד.

129. ווים לעמודים. כולם זכרים שנמשכים מז"א, זכר. העולים בכבוד השמן למעלה, בז"א, כולם עומדים בעניין זכרים. ולא נקרא זכר אלא

כל מערכה בשלוש

[כל סדרא בתלת]

הן, המתחלקות לכל רוח, שבכל רוח מד' רוחות חו"ג תו"מ, יש ג' קווים. ובכל מערכה שבכל רוח, בכל קו וקו, יש שלוש מערכות אחרות, כי ג' הקווים שבכל רוח נכללים זה מזה, ויש בכל קו ג' קווים. נמצא שיש תשעה קווים לכל רוח.

134. הסדר הראשון בצד מזרח, ת"ת. ג' סדרים, ג' קווים, משום שכלולים זה מזה, נמצא ט' קווים. וכמה אלף ורבעות מדרגות נמצאות תחתיהם. אלו ט' סדרים, שהם ג' קווים, שכל קו כלול מג', כולם מונהגים באותיות רשומות, כ"ז (27) אותיות שבא"ב, כ"ב (22) אותיות ומנצפ"ך הכפולים. וכל סדר, כל קו, מסתכל, כדי לקבל שפעו, לאלו האותיות הרשומות, מכ"ז האותיות המיוחסות אליו. וכן לכל סדר וסדר, לכל קו וקו, שכולם נוסעים באותיות הרשומות, ואלו למעלה מאלו, ועומדים אלו על אלו.

שורש ג' קווים הם ג' הפעולות, הנעשים בג' נקודות חולם שורוק חיריק שבבינה. שביאת האות י' באור הבינה ונעשית אויר, המחלקת המדרגה, היא נקודת החולם. ויצאתה הי' מאויר, החוזר ומשלים המדרגה, אלא שסותם האור, היא נקודת השורוק. ועליית ז"א במ"ן ומסך דחיריק, לייחד ב' נקודות אלו זו בזו ולפתוח הארתם, היא נקודת החיריק.

נקודות בבינה, אותיות בזו"ן. ג' פעולות שמהם נמשכים ג' קווים, הם ג' אותיות העומדות במערכה של ימין שמאל ואמצע. באופן, ששורשי

131. ונחושת התנופה שבעים כיכר. כל זה ירד למטה, בצורה עליונה של האמונה, מלכות. כעין זה עשה נבוכדנצר הרשע צלם ההוא שהתקין. כי זה לעומת זה עשה אלקים. אלא שנבוכדנצר לא עשה כן, אבל בחלומו ראה צלם, אשר ראשו של זהב, ואח"כ כסף, ואח"כ נחושת. ברזל וחרס שהיו בצלם, למה אינם במשכן? משום שאינם חשובים להכניסם לקודש. ואלו, זהב כסף ונחושת, שהם חג"ת, נכנסו.

132. המשכן הוא בשלושה במתכות האלו, זהב כסף ונחושת. ובשאר דברים היה ארבע, כנגד חו"ג תו"מ, כגון תכלת מלכות, ארגמן ת"ת, תולעת שני גבורה, ושש חסד. וכגון ארבעה טורי אבן, כנגד חו"ג תו"מ.

133. מהם בשלושה, מהם בארבע, מהם בשניים, מהם באחד. אבל כל מערכה בשלוש. ג' מערכות הן, המתחלקות לכל רוח, לארבע רוחות העולם, ובכל מערכה שבכל רוח יש שלוש מערכות אחרות.

ד' רוחות העולם הם חו"ב תו"מ. בז"א ומלכות הם חו"ג תו"מ. ואע"פ שנכללים זה מזה אינם ד"פ ד', אלא ג"פ ד', שהם י"ב (12). מטעם כי חו"ג תו"מ אלו הם ג' קווים חג"ת, ומלכות המקבלת ג' הקווים, כי המלכות מבחינתה אין לה, אלא רק ג' הקווים שמקבלת מז"א בעלה. וע"כ יש רק ג' קווים בכל רוח, שהם י"ב, ואינם ט"ז (16). כל מערכה בשלוש, ג' קווים, ג' מערכות

חדשה, חוץ ממה שמייחד הימין והשמאל. משום זה, מי שיודע אותן ונזהר בהן, אהוב הוא למעלה ואהוב הוא למטה.

בריאת העולם, ז"א, נעשה ע"י עליית ז"א למ"ן אל הבינה, ונעשה שם קו האמצעי, לייחד ב' הקווים ימין ושמאל שבבינה. ובזה קיבל כל המוחין, הנמצאים בב' הקווים שבבינה. ונמצא שכל הצורות הנמצאות בב' קווים ימין ושמאל דבינה, נמצאות בז"א. אבל מקו האמצעי דבינה, הנמשך בז"א, אין משם שום חידוש צורה, שהרי הוא בחינת ז"א עצמו, שעלה שם. ולפיכך ב' אותיות ימין ושמאל נחשבות לזכרים, למשפיעים. ואות האמצעית נחשבת לנקבה, המקבלת מהזכרים. וכל הג' הם כגוף אחד.

139. אלו האותיות כולן, כל כ"ז אותיות שבא"ב, הן זכר ונוקבא, שמהן זכרים ומהן נקבות, להיכלל במים עליונים, הזכרים, ובמים תחתונים, הנקבות. והכול אחד. וזהו ייחוד שלם. וע"כ, מי שיודע אותם ונזהר בהם, אשרי הוא בעוה"ז, ואשרי הוא בעוה"ב. משום שהוא עיקר ייחוד השלם כראוי.

האותיות מתחלקות לקבוצות של שלוש שלוש, ב' זכרים למעלה, ונקבה אחת באמצעם מלמטה. שלוש שלוש מצד זה ומצד זה. בייחוד אחד, שצד ימין וצד שמאל מתייחדים ע"י האמצעי בייחוד אחד, בשלמות הכול. וכולן הן סדר עליון שבבינה. כמו בעת שיצאו ג' הקווים השורשיים שבבינה ונכללו זה מזה, ונעשו בה ג' קבוצות של ג' קווים, כך כ"ז אותיות שבמלכות, שהיא המשכן, נחלקו אחריהם לקבוצות של ג' אותיות.

140. הסדר השני לצד דרום, חסד. ג' סדרים, ג' קווים, ובכל סדר, בכל קו, שלוש שלוש, שכל קו מג' הקווים כלול מכל השלושה, והם תשעה. וכך נחלקות האותיות לכל צד, לימין שמאל ואמצע, כמו שנאמר קודם על צד מזרח, להתחבר הכול יחד. משום שיש אותיות הנקבה, ואותיות הזכר, ומתחברות כולן כאחד, והן אחד בשם הקדוש השלם יה"ו.

ואצלם סדרים ממונים, קבוצות של שלוש שלוש, כמו בצד מזרח. וכולן יוצאות מסדר האבות שלמעלה, שהם ג' קווים דבינה, כסדר שניתקנו האותיות יה"ו שבשם הקדוש. אלו ט' סדרים כולם מונהגים באלו אותיות הידועות, ג' קבוצות של ג' אותיות, ימין ושמאל ואמצע, כברוח מזרח, ונוסעות בהם. וכמה צבאות ורבבות מלאכים, כולם למטה, נוסעים ומונהגים כסדר הזה.

141. הסדר השלישי לצד צפון, גבורה. ג' סדרים לרוח ההוא, שהם תשעה. כי בג' סדרים יש ג' ג' לכל צד, ג' קווים שכל קו כלול מג' קווים,

ט' קווים שבכל צד מג' צדדים דרום צפון מזרח, הם כ"ז אותיות, ט' אותיות לכל צד. ורוח מערב, מלכות, מקבלת לתוכה את כולם.

135. וכשאלו אותיות פורחות באוויר של הרוח הממונה על הכול, ביאת י' באור ונעשה אויר שבאות הימנית, ויציאת הי' מאויר, שחזר ונעשה אור, שבאות השמאלית, אשר האוויר הזה ממונה על כל סדר יציאת המוחין, שכולם יוצאים ע"פ סדר של ג' קווים, הנמשכים מהשינויים הנעשים באוויר הזה. אז כל האותיות נוסעות.

ואות אחת בוטשת מלמטה, האות האמצעית מנקודת החיריק, ז"א העולה למ"ן, ונעשה זיווג על מסך דחיריק שלו, המוציא קומת החסדים, המאחדת הימין והשמאל. והאות היא עולה באו"י, ויורדת באו"ח. ושתני אותיות, ימנית מנקודת החולם, ושמאלית מנקודת השורוק, פורחות על האות האמצעית.

ואות מלמטה, האמצעית, עולה מלמטה למעלה, שהוא ז"א העולה לבינה ומייחד ב' קווים ימין ושמאל שבבינה. ומתחברת בהם ונעשו ג' אותיות, כולן לפי האותיות יה"ו, שהם ג' תוך מראה המאירה, ז"א, אשר י' ימין, ה' שמאל, ו' האמצעי. מאלו מתחלקים שלושה סדרים, ג' קווים, והם ב' אותיות, שנמשכות מחולם שורוק, ימין ושמאל דבינה. ואות אחת העולה, ז"א העולה מלמטה אל הבינה, מתחברת עימהן, והן שלושה.

136. אלו ב' האותיות העליונות העולות באוויר, הימנית והשמאלית, כלולות זו בזו, חסד ודין. ומשום זה הן שתיים. והן מעולם העליון, ימין ושמאל שבבינה, הזכר. שנבחנות לזכרים, כי בינה זכר. והאות האמצעית, העולה ומייחדת אותן זו בזו, נקבה. כי להיותה ז"א, העולה למ"ן לבינה, ע"כ נחשב בערך ב' אותיות של הבינה, נקבה. והיא נכללת בשתייהן.

137. כמו שהנוקבא מלכות, נכללת מב' צדדים, מימין ושמאל דז"א, ומתחברת בהם, כמ"ש, שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני, אף כך האות האמצעית, הנקבה, מתחברת בשתי האותיות האחרות שבב' הצדדים ימין ושמאל. אלו ב' האותיות העליונות, מבינה, ואלו האמצעיות המייחדות כל ב' האותיות העליונות, הם תחתונים, מז"א. והכול הוא אחד, זכר ונקבה. שכל ב' אותיות עליונות הן זכרים, וכל אות המייחדת אותן, העולה מהתחתון, היא נקבה.

138. כי כשנברא העולם, כשבינה האצילה את ז"א, שנקרא עולם, אלו ב' אותיות, הימנית והשמאלית, הנמשכות מחולם שורוק, שהן מעולם העליון, מבינה, הן שהולידו כל הדברים שלמטה, שבז"א, בצורתן ממש. אבל האות האמצעית הנמשכת מחיריק, אין בה שום צורה

נמצא, שבכל רוח שש אותיות זכרים, ג"פ שתי האותיות העליונות שבכל קבוצה, ושלוש אותיות נקבות, ג' האותיות האמצעיות שבכל קבוצה. באופן, שיש שישה זכרים ושלוש נקבות ברוח מזרח, וכן שישה זכרים ושלוש נקבות ברוח דרום, וכן שישה זכרים ושלוש נקבות ברוח צפון, שביחד הם, י"ח זכרים וט' נקבות.

ג' אותיות נקבות הן בכל רוח מג' רוחות, וג"פ ג' הן ט'. שש אותיות זכרים בכל רוח מג' רוחות, וג"פ שישה הם י"ח, הרי שכ"ז האותיות נחלקות לתשע נקבות, וי"ח זכרים.

144. כעין אלו האותיות שבעולם העליון, בינה, יש אותיות אחרות למטה, במלכות. האותיות העליונות שבבינה גדולות, והאותיות התחתונות שבמלכות קטנות. והכול זה כמו זה, כל הנוהג באותיות שבבינה נוהג ג"כ באותיות שבמלכות. וכן נוהג זכר ונקבה שבאותיות. וע"כ כל מה שבמלכות הכול בסוד עליון שבבינה.

והם תשעה. ואלו סדרים הם לגי צדדים, ימין שמאל אמצע, הכול כמו ברוח מזרח ודרום.

142. 27 סדרים באותיות, שהם כ"ז. ואע"פ שהן רק כ"ב אותיות בא"ב, אבל שלמות האותיות עם מנצפ"ך הכפולות, הן 27. ונמצא, כמו שהאותיות כ"ז, כך הסדר של סדרים כ"ז, לשלושה שלושה סדרים לכל רוח, מג' רוחות מזרח דרום צפון. נמצא שאלו שלושה מרוח דרום, הם תשעה, שכל קו מג' קווים כלול מג', והם ט'. ואלו שלושה של רוח צפון, הם ט'. ואלו שלושה של רוח מזרח הם ט'. ונמצאו כולם יחד 27.

143. אלו כ"ז הם ט' אותיות בנקבה, שתתחברנה עם י"ח (18) האותיות האחרות שבזכר. כל ג' אותיות הם ג' קווים הנמשכים מבינה, שכל ב' אותיות עליונות, הימנית והשמאלית, הן זכרים, וכל אות שלישית שמתחתיהן המייחדת אותן, נקבות. וט' האותיות הנמצאות בכל רוח, הן ג' קבוצות של ג'.

מ"ה (45) מיני גווני אורות

[מ"ה זיני גווני נהורין]

דז"א, ואור נכנס דרכם ומכה לד' בחינות התהום, ומוציא ד' פרצופי המלכות כח"ב ות"ת, ונכללו כל אור בחברו ונפגשים באחד, בפרצוף החמישי שלה, מלכות דמלכות. ומתחלקים המים, כי נמשכים בו רק עד החזה, רק עד היסוד דמלכות, מסך דמפתחא, שעל החזה. ושם נפסק האור, כי מחזה ולמטה של מלכות דמלכות הוא התפשטות המסך דמנעולא וזה חסר לה. וע"כ אין לה אלא ד' פרצופים וחצי, שהם מ"ה מיני גווני אורות.

148. סדר המוחין שמשפיע ז"א אל המלכות. תחילה השמאל, כמ"ש, שמאלו תחת לראשי. ואח"כ בחיבוק הימין, כמ"ש, וימינו תחבקני. ואוחזים כל שבע ספירות דז"א בשבע תהומות, בשבע מלכויות שלהן, הנחשבות לקו שמאל דז"א, וכורים בחושך התהומות, המלכויות של המלכות, כלומר, שממשיכים בה קו שמאל מבינה, שהם חושך. ובזה נחקקה המלכות בחושך דאמא, וחשכות אלו התערבו בספירות המלכות.

ועולים מים, חסדים מקו ימין דז"א, ויורדים ומתגלגלים באלו האורות דקו שמאל החשוכים, ומתערבים יחד: משמאל, אורות החכמה והחשכות הדבוקות באורות החכמה, ומימין, מים, חסדים. ונעשה מהם האורות שאינם נראים, והחשוכים, כלומר מוחין של המלכות, שנקראת מראה שאינה מאירה.

145. במ"ה מיני גווני אורות נחלק העולם, המלכות. כי הבינה נקראת מ"י, ע"ש חמישים שערים שבה. שבכל אחת מחמש ספירות כח"ב תו"מ שבה, יש ע"ס, והם חמישים. והמלכות נקראת מ"ה, משום שחסרות לה חמש ספירות של פרצוף המלכות שבה. ואין לה אלא ארבעה פרצופים ומחצה.

146. שבע ספירות חג"ת נהי"מ דז"א מתחלקות לשבעה תהומות, מלכויות, שכל ספירה מחג"ת נהי"מ דז"א מתפשטת לעשר. ויש בהן שבע מלכויות, מלכות לכל ספירה. כל אחת מכה בתהום שלה, שמזדווגת בזיווג דהכאה במסך שבמלכות שבה, הנקראת תהום. ומעלות ע"ס דאו"ח המלבישים לע"ס דאו"י, ואלו נקראות ע"ס דראש. והאבנים, המסכים, מתגלגלים בתוך התהום, שמתהפכים להאיר ממסך דמלכות דראש ולמטה, עד המלכות דמלכות.

ונמצא שנכנס האור מע"ס דראש, באבנים, במסכים, ונוקב אותם המים, האורות, שיוצאים בנקבי המסך עד ששוקעים כל אחד על התהום, מלכות דמלכות, ע"ס דגוף עד החזה. והמים מכסים לב' בחינות התהום, מסך דמפתחא ומסך דמנעולא. ובזה התבאר סדר אצילות של פרצוף ז"א, ראש וגוף.

147. סדר אצילות הנוקבא, שהיה רק על מסך דמפתחא, שמטעם זה אין לה אלא מ"ה מיני גווני אורות. ויוצאים מים דרך נקבים שבאבנים

לקו שמאל של המדרגה. ומבחינת הפרצוף נבחנו הכלים שמחזה ולמטה, לבינה ותו"מ, כי ת"ת הוא בינה ונו"ה הם תו"מ. ונמצא כי קו שמאל דבינה הוא חצי ת"ת ונה"י שלה מחזה ולמטה, שהם ג"ס וחצי. וספירות דבינה מאות, וע"כ הם שלוש מאות וחצי מאה, והארת י"ה מבינה רוכב עליהן, ע"כ הם שס"ה. וזה שס"ה גידים. ובהם ג' גוונים, לבן אדום שחור, שהם חו"ג ומלכות. ולא נזכר גוון ירוק, משום שהוא המשפיע את הגוונים.

וגידים אלו נרקמו ב"ז רשתות. כי מטרם שהשמאל נמתק בחסדים מז"א, שאז הייתה המלכות בשמאל בלי ימין, ונהפכה לחושך ולקיפאון, ונבחן לה אז הארת השמאל כמו רשת. ועתה ע"י הארת ז"א את החסדים, נמתקו לרשתות, ונעשו י"ז רשתות, שהיא הארת היסוד דמלכות מבחינת יוסף, כמ"ש, יוסף בן שבע עשרה. וכן נרקמו ד' רשתות מבחינת בנימין, ב' בפנימיות, שהן כמראה נחושת, וב' בחיצוניות, שהן כמראה ברזל.

152. שני כיסאות עומדים עליהן, על כל הבחינות, מימין ומשמאל. כל אלו הרשתות מתחברות יחד, והמים, האורות, יורדים מהצינורות ונכנסים באלו הרשתות. אלו ב' כיסאות, כיסא של הרקיע השחור וכיסא של הרקיע כעין תחש, כשעולים, עולים בכיסא של הרקיע השחור, וכשיורדים, יורדים בכיסא של הרקיע כעין תחש.

ענין ייחוד ארבע רוחות השמיים למעלה ולמטה. ד' רוחות השמיים, חו"ג תו"מ, ולמעלה ולמטה הם נו"ה, שהארת הנצח מאירה את כל ד' הרוחות חו"ג תו"מ מלמטה למעלה, והארת ההוד מאירה כל ארבע הרוחות מלמעלה למטה. וזה נוהג בכל מדרגה. וזה ב' כיסאות, כיסא הימין הארת הנצח המאירה מלמטה למעלה, כיסא השמאל הארת ההוד המאירה מלמעלה למטה.

כשעולים, עולים בכיסא של הרקיע השחור, וכשיורדים, יורדים בכיסא של הרקיע כעין תחש. הרקיע השחור, מסך דמנעולא, עצמותה של המלכות, שהיא גוון שחור. ורקיע כעין תחש, מסך דמפתחא, שהוא ממותק בבינה. והכיסא של הארת נצח, המאירה מלמטה למעלה, עומד על הרקיע השחור, דמנעולא. והכיסא של הארת הוד, עומד על רקיע כעין תחש, דמפתחא.

153. אלו ב' כיסאות הם אחד מימין ואחד משמאל. כיסא של הרקיע השחור, נצח, מימין. כיסא של רקיע כעין תחש, הוד, משמאל. כשעולים האורות בכיסא של הרקיע השחור, יורד הכיסא של רקיע השמאל, והאורות יורדים בו מלמעלה למטה.

149. אחר שביאר השפעת השמאל, מבאר המוחין דימין, שז"א משפיע אל המלכות. כל בחינה שבז"א בוטש ומשפיע לבחינה שכנגדה במלכות, ובחינות ז"א מתחלקות ל-75 צינורות תהומות, ובהם נמשכים מים. שבע ספירות חג"ת נה"י דז"א, שבכל אחת עשר והם שבעים, ובחינת חצי פרצוף המלכות דמלכות החסרה במלכות, שהוא חמש ספירות שמחזה ולמטה שלה, גם זו התווספה על שבע ספירות דז"א, שיש בו ב' בחינות תהום. וע"כ יש בו 75 בחינות, שהם צינורות תהומות המשפיעים מים, אור החסדים, למלכות.

150. כל צינור וצינור שבז"א עולה בקולו, ומזדעזעים התהומות, המלכויות של המלכות, המקבלות מהצינורות דז"א. וכשהקול נשמע, כל תהום קורא לחברו ואומר, חלוק את מימך ואכנס בך. כמ"ש, תהום אל תהום קורא לקול צינור.

יש ב' מלכויות בז"א, דמפתחא ודמנעולא. וע"כ נבחן מחמת זה לב' קולות, ב' מיני השפעות של ז"א הנקרא קול. קול דמפתחא, שיש לו בחינה שכנגדו במלכות. וקול דמנעולא, שאין לו בחינה שכנגדו במלכות. כי במלכות אין מנעולא, וע"כ חסר בה חצי פרצוף של מלכות דמלכות.

כל צינור וצינור שבז"א עולה בקולו, וע"כ מזדעזעים תהומות דמלכות, כי אין להם בית קיבול, להשפעת הקולות דמנעולא, מדה"ד, ומזדעזעים מפניהם. כששמע הקול דמדה"ד ממנעולא, המלכויות דז"א קוראות למלכויות שבנוקבא, חלוק את מימך, כלומר שלא תקבלי בכל פרצופך, אלא רק עד החזה, ומחזה למטה לא תקבלי, ואז אכנס בך. שאשפיע לך. אבל אם תרצי לקבל לכל הפרצוף, גם מחזה ולמטה, אז לא אכנס בך, כי חסר לך שם התיקון של מלכות דמנעולא. כי אין לה אלא מ"ה מיני גווי אורות.

151. מבאר תיקון היסוד של המלכות, שנעשה ע"י השפעת ז"א. תחת השפעת הצינורות יש שס"ה (365) גידים, לבנים שחורים אדומים, נכללים זה בזה, ונעשו גוון אחד. גידים אלו נרקמו ב"ז (17) רשתות, וכל רשת נקראת גידים. נרקמו זו בזו ויורדות בסוף התהום, ביסוד שבמלכות, הנקרא תהום. תחת אלו עומדות ב' רשתות במראָה ברזל, וב' רשתות אחרות במראָה נחושת.

שס"ה גידים הם הארת חכמה שבשמאל דבינה, שנמשכה למלכות. נקראים גידים, משום שהם מבינה. כי כח"ב נקרא מוחא עצמות גידים. והם שס"ה, משום שכל קו שמאל מבינה ותו"מ, שנפלו מהמדרגה בנקודת החולם, וחזרו אליה בנקודת השורוק, שאז נעשו בינה ותו"מ הללו

156. 75 צינורות הם, שבעה הם העליונים על כולם, וכל האחרים נכללים בהם. העיקר שבהם שבע ספירות חגיית נהי"מ, וכל השאר הם מהתכללות, שכל אחת התכללה מעשר, והם שבעים. וחמישה הם מתוספת חצי פרצוף החסר במלכות דמלכות. וכולם תקועים בגלגליו של הכיסא בצד זה, ותקועים בגלגליו של הכיסא בצד זה, שמקבלים הארתם של ב' הכיסאות.

157. בכיסאות המים עולים ויורדים, שמאירים מלמטה למעלה, ומלמעלה למטה. אלו שירדו, כורים בתהומות ובוקעים אותם. אלו העולים, נכנסים באלו הנקבים שבאבנים, שבמסך דפָה דראש ז"א. ועולים וממלאים לשבעה ימים, שהם שבע מלכויות שמחזה ולמעלה. עד כאן, שבעה גווני אורות בסוד העליון, חגיית נהי"מ שמחזה ולמעלה.

154. נכללים הכיסאות זה בזה, ואוחזים בתוכם כל אלו הרשתות ומכניסים אותן בסיומו של תהום התחתון. כי הכיסא השמאלי משיג הארה גדולה מהתכללות הכיסאות, והארתו יורדת ומשלימה עד סיום המדרגה, תהום התחתון.

155. כיסא אחד עומד ועולה למעלה מכל אלו התהומות, וכיסא אחר עומד למטה מכל התהומות. בין שני כיסאות הללו מתגלגלים כל אלו התהומות. וכל הצינורות ננעצו בין שני כיסאות אלו. הארת כיסא הנצח מלמטה למעלה מגיעה עד הגי"ר, ומשם היא מאירה. נמצא שכיסא נצח עומד למעלה מכל התהומות, המלכויות שבגוף הפרצוף. והארת כיסא ההוד מלמעלה למטה, יורדת עד סוף המדרגה ומאירה שם. נמצא משום זה, שכיסא ההוד עומד למטה מכל התהומות. וביניהם נשלמות כל אלו הבחינות, התהומות והצינורות.

הרי נחושת

כנגד אלו. וכולם עומדים ככוכבים שברקיע. כמו שהכוכבים מאירים ברקיע ונראים, אף כך מאירים אלו הקרסים במשכן. ומאירים אלו הקרסים ונראים ככוכבים העומדים ובולטים ונוצצים. ואלו חמישים של זהב וחמישים של נחושת, מאירים אלו כנגד אלו.

162. מהאור העליון, ז"א, יוצא ניצוץ אחד, הנוצץ ומאיר במראה שאינה מאירה, כלומר, שמאיר למלכות. הניצוץ כלול מכל הצבעים המאירים, ונקרא ארגמן. וכשהארגמן הזה מכה, שמשפיע, באור החשוד, מלכות, אז יוצא ניצוץ אחר שאינו לוהט, תכלת, ומתערבים זה בזה. ואלו הם לבושי הקודש שמתלבש בהם מיכאל, כוהן גדול.

163. וכשמיכאל התלבש באלו לבושי כבוד, אז נכנס לשמש בקודש, וכל עוד שלא התלבש בלבושים האלו, לא נכנס בקודש. כמ"ש, ויבוא משה בתוך הענן ויעל אל ההר. שהיה מתלבש בענן. אז, ויעל אל ההר. וכל עוד שלא התלבש בו, לא היה יכול להיכנס לבפנים. כעין זה הכוהן הגדול לא נכנס לקודש, עד שהתלבש באלו הלבושים, כדי להיכנס לקודש.

164. ומשום שיוצאים מעליונים, והם כעין של מעלה, נקראים בגדי שרד, מלשון שריד, כי נשארו מאלו לבושים העליונים, כי היו ממה שנשאר מהאורות של זיווים עליונים. תכלת, מלכות, וארגמן, ז"א, צבעים של השם הקדוש, הנקרא שם מלא, הווי"ה אלקים. שהווי"ה ארגמן, ואלקים תכלת. וזהו, שיתלבש בו הכוהן הגדול לבוא אל הקודש. תולעת שני, צבע אדום, כנגד

158. נחושת התנופה, הם הרי נחושת, שני הרים, זו"ן דנוגה, ונקראים אדני נחושת. ונמצאים שומרי פתחים ומסובבים לכל העומדים בפנים, משום שהם שומרי הפתחים העומדים בפתחים מבחוץ. כי הנוגה מסובב הקדושה, ושומר אותה מפני הקליפות. והם באים ויוצאים בבית המלך, במלכות, כי הצד הטוב שבנוגה קדושה גמורה, אלא שמבחוץ לקדושה. ולפעמים נכנס בפנים.

159. ומנחושת, זו"ן דנוגה, כל כלי המזבח לשמש בהם. ואלו הם כלים למזבח, בשעה שהנשמות מתקרבות לעלות על המזבח, מלכות, אלו הם העובדים עבודת המזבח, וכולם עוזרים לנשמות לשמש שימוש, ונקראים כלי המזבח. וכל הכלים ויתדות המשכן, שגי"כ מבחוץ למשכן, כולם נקראים בשמות כלי שימוש לשמש בקודש. ועי"ז עומדים כל הממונים, והמרכבות, והרוחות הידועים, כל אחד במקומו. ובהיכלות דקדושה ידועים עומדים כולם בחשבון, כמ"ש, המוציא במספר צבאם.

160. הזהב שבמשכן קשור בזהב העליון, גבורה. וכן הכסף בכסף העליון, חסד. ונחושת שבמשכן בנחושת העליון, תי"ת. כי אלו נחושת שלמטה, זו"ן דנוגה, לוקחים כוח מנחושת שלמעלה, תי"ת. וכן כל הגוונים מתערבים אלו באלו, להתייחד ולהתקשר אלו באלו.

161. קרסי זהב עומדים לקשור אלו היריעות של תכלת וארגמן תולעת שני ושש, אחת באחת, מחברת במחברת. קרסי נחושת עומדים לקשור את המשכן, את יריעות העיזים. ואלו עומדים

ונקראים בגדי קודש, משום שאינם נקראים קודש, אלא כששורים בהם אלו הצבעים, כמ"ש, בגדי קודש הם. וכתוב, קודש ישראל לה' ראשית תבואתו. קודש ישראל, משום שבישראל נראים כל הצבעים, שהם כוהנים ולויים וישראל, גוונים דחג"ת, לבן אדום ירוק. כוהנים לבן, לוויים אדום, וישראל ירוק, גוונים להיראות בפנים, בקודש.

גבורה. תכלת וארגמן כנגד מלכות וז"א, שהם כלולים בכל אלו הצבעים. ומשום שהכוהן הגדול מתלבש בלבושים של צבעים האלו, נכנס לבפנים ואינם דוחים אותו לחוץ.

165. הכול נעשה באמונה, במדרגות של המלכות הנקראת אמונה. שיהיה הכול כעין של מעלה. וע"כ כתוב, בגדי השרד לשרת בקודש.

לבושי הקודש

[לבושי דקדשא]

166. אותו הקב"ה בלבוש של אותו האור והכניסו שם. ואם לא היה מתלבש בתחילה באותו האור, לא היה נכנס שם. כיוון שגורש משם, היה צריך למלבוש אחר. אז, ויעש ה' אלקים לאדם ולאשתו כותנות עור. וכאן כעין זה, עשו בגדי שרד לשרת בקודש, להביאו אל הקודש.

170. מע"ט של האדם, שעושה בעוה"ז, אלו המעשים מושכים אור של זיו העליון, לתקן לו לבוש לעולם ההוא, להיראות לפני הקב"ה. ובאותו הלבוש שלובש, נהנה ורואה במראה המאירה, כמ"ש, לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו.

171. וע"כ הנשמה מתלבשת בלבושים מיוחדים בשני עולמות, שיהיה לה שלמות בכל, בעוה"ז שלמטה, ובעולם שלמעלה. וע"כ כתוב, אך צדיקים יודו לשמך, יישבו ישרים את פניך. אך צדיקים יודו לשמך, הוא בעוה"ז. יישבו ישרים את פניך, בעולם ההוא.

166. הנשמה אינה עולה להיראות לפני המלך הקדוש, עד שזוכה להתלבש בלבוש של מעלה להיראות שם. וכן כעין זה אינה יורדת למטה, עד שמתלבשת בלבוש של עוה"ז.

167. כעין זה מלאכים הקדושים של מעלה, שכתוב בהם, עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש לוחט. כשעושים שליחות בעוה"ז, אינם יורדים למטה עד שמתלבשים בלבוש של עוה"ז. והכול הוא לפי אותו מקום שהולך שם. והנשמה אינה עולה אלא בלבוש המאיר.

168. אדה"ר, כשהיה בגן עדן, היה מלובש בלבוש כעין של מעלה, לבוש של אור עליון. כיוון שגורש מגן עדן, והיה נצרך לגוונים של עוה"ז, כתוב, ויעש ה' אלקים לאדם ולאשתו כותנות עור וילבישם. מתחילה היו כותנות אור, של אור העליון, ששימש בו בגן עדן.

169. משום שבגן עדן היה משמש בו אור עליון המאיר, וע"כ כשנכנס אדה"ר לגן עדן, הלביש

חושן ואפוד

172. אפוד וחושן היו כאחד. כי אפוד הוא מלכות וחושן ז"א. במקום שהוא קיום, שיש מוחין שלמים, עומדים כל אלו י"ב (12) אבנים, נושאות שמות בני ישראל. וכולם י"ב גבולים עליונים, י"ב צירופי הוי"ה, חוי"ג תו"מ, שבכל אחד ג' קווים והם י"ב. כולם הם שבטי בני ישראל. כי י"ב שבטי בני ישראל הם י"ב צירופי הוי"ה, המושפעים אל המלכות.

175. יעקב, כשהיה הולך לחרן, כתוב, וייקח מאבני המקום ויִשֶׂם מראשותיו. אלו הן י"ב אבנים הקדושות, שהן בחינת י"ב שבטים שבמלכות, חוי"ג תו"מ, שבכל אחד ג' קווים, וכולן נעשו אבן אחת, כמ"ש, והאבן הזאת אשר שמתני מצבה. וקורא לה אבן, משום שכל י"ב אבנים נכללו באבן אחת קדושה עליונה, שהיא למעלה מהם, המלכות, הנקראת אבן, כמ"ש, והאבן הזאת אשר שמתני מצבה יהיה בית אלקים. וע"כ גם בחינת י"ב שבטים שלה נקראים ג"כ אבנים.

176. ע"כ כאן שם אותה הכוהן הגדול על ליבו לזכור אותם תמיד. כמ"ש, ונשא אהרון את

172. אפוד וחושן היו כאחד. כי אפוד הוא מלכות וחושן ז"א. במקום שהוא קיום, שיש מוחין שלמים, עומדים כל אלו י"ב (12) אבנים, נושאות שמות בני ישראל. וכולם י"ב גבולים עליונים, י"ב צירופי הוי"ה, חוי"ג תו"מ, שבכל אחד ג' קווים והם י"ב. כולם הם שבטי בני ישראל. כי י"ב שבטי בני ישראל הם י"ב צירופי הוי"ה, המושפעים אל המלכות.

173. כתוב, שִׁשָּׁם עלו שבטים שבטי יה עדות לישראל להודות לשם ה'. ששם עלו שבטים, י"ב שבטים עליונים, י"ב גבולים שבז"א, שורשי י"ב שבטים. והם שבטי י"ה, כי שם י"ה הוא עדות לישראל, שעדות הוא ג"ר.

174. פעמיים כתוב שבטים: שבטים שבטי יה. ששם עלו שבטים, אלו השבטים שלמטה, שבמלכות. שבטי יה, אלו השבטים שלמעלה בז"א. עדות לישראל, זה שם הקדוש העליון י"ה, שנקרא עדות. כמ"ש, ועדותי זו אלמדם. ע"כ יש

האור כי טוב, שהוא הארת האור שהוא שבאות ט', הגנוזה והנסתרת. ועל האות הזאת כתוב, לא ימנע טוב להולכים בתמים, וזהו האור של כל השבטים. וכיוון שהיא גנוזה כל כך, אינה נמצאת בשבטים. ועוד, שכל י"ב שבטים יוצאים מהמסדרון הזה, יסוד דבינה, הנסתר, שהוא אות ט', וע"כ היא נסתרת וגנוזה ואינה נראית בשבטים.

182. כל האבנים שהיו בחושן, עומדות בדרך אות ונס, כשהיו מאירות, היו מאירות פניו של הכוהן הגדול, והאותיות היו מאירות ובולטות, שיהיו ניכרות מהאבנים ולחוץ. וכשהיו מאירות פניו של כוהן גדול, אז היה ניכר בליטת האותיות שהוא לטוב. ובזה ניכר הכוהן, אם הוא צדיק או לא, וע"כ הכול היה באות ובנס.

183. כתוב, ונתת אל חושן המשפט את האורים ואת התומים. אורים מאירים מה ששואלים. תומים משלימים דבריהם.

184. חושן ואפוד כנגד אורים ותומים. וזה תפילין וקשר של תפילין, שהם כנגד ב' אלו. כתוב, וראית את אחורי ופניי לא ייכאו. וראית את אחורי, שהראה הקב"ה למשה קשר של תפילין. ופניי, תפילין ממש, סוד עליון, שם הקדוש. אחורי, קשר של תפילין. תפילין הם מראה המאירה, ז"א. קשר של תפילין מראה שאינה מאירה, המלכות.

185. כנגד זה, אורים מאירים בדבריהם, ז"א, מראה המאירה. תומים משלימים בדבריהם, המלכות, המאירה בהארת חכמה, כמ"ש, וראית את אחורי, שבה כל השלמות. פנים האורים. אחור התומים. וזה קול ודיבור: קול, ז"א, מאיר לדיבור, המלכות, לדבר. כי הדיבור משלים הדבר. כלומר, שהקול הוא עיקר הממשות, והדיבור משלימו. ועולים תמיד זה בזה, ואינם נפרדים זה מזה לעולם. כי אין להפריד בין הקול לדיבור. וע"כ חושן ואפוד, פנים ואחור. והכול אחד.

186. חושן ואפוד אינם נפרדים לעולם. ומי שמפריד אותם, כתוב עליו, מפריד אלוף, כי הם רומזים לז"א ולמלכות. ושכתוב, ויהי בברוח אביתר בן אחימלך אל דוד קעילה, אפוד ירד בידו. ואילו חושן אינו אומר. נמצא שהפריד זה מזה.

187. כל מה שחשוב הוא נסתר וגנוז ואינו נזכר. כתוב, נושאי אפוד בד, ולא נזכר החושן מפני חשיבותו. מה שיותר בגלוי נזכר, כדי שיתכסה מה שבגניזה ובמכוסה, וע"כ נזכר מה שבגלוי יותר, שהוא האפוד.

188. משום זה, שם העליון הוא סוד שבמכוסה ובגניזה, ואינו נזכר אלא בשם שבגלוי. זה נזכר וזה נגנוז. השם הנגנוז הוא הוי"ה, השם בגלוי הוא אדניי. ע"כ נכתב באותיות נסתרות הוי"ה, ונקרא באותיות אדניי. והתכסה זה בזה, השם אדניי

שמות בני ישראל על ליבו, לפני ה' תמיד. ומשום זה הכול הוא ביי"ב, י"ב אבנים עליונות צפונות למעלה, שנגנוזו בעליון הקדוש ז"א. והם עניין התורה, ז"א. ויוצאות מקול אחד דק, בינה. י"ב אבנים אחרות צפונות למטה במלכות, כעין אותן שלמעלה בז"א, ויוצאות מתוך קול אחר, שהוא אבן, כמ"ש, משם רועה אבן ישראל, המלכות.

177. וע"כ כתוב, ונאספו שמה כל העדרים וגללו את האבן. זו היא השכינה, שנקראת אבן בוחן, אבן ישראל, שגוללים אותה ומכניסים אותה בגלות. וכתוב, והשיבו את האבן על פי הבאר למקומה, בעת הגאולה. ועל שמה נקראים כולם, כל המדרגות היוצאות ממנה, בשם אבנים.

178. וכמה בחינות אבנים הם באבנים. יש אבנים שהן יסודות הבית, המלכות בבחינת החכמה, שנקראת בית, כמ"ש, בחכמה ייבנה בית, וכתוב, ויצו המלך ויסיעו אבנים גדולות אבנים יקרות, לייסד הבית אבני גזית. חו"ב שבה נקראות אבנים גדולות, אבנים יקרות. ויש אבנים עליונות יקרות, שהן י"ב, ארבעה סדרים, ג' לכל סדר, לדי רוחות העולם, חו"ג תו"מ, שבכל אחת מהן ג' קווים, והם י"ב.

כעין זה הם ארבעה דגלים, שהיו הולכים במדבר, שהם י"ב שבטים, ג' לכל צד לארבע רוחות העולם. למזרח, יהודה יששכר וזבולון. לדרום, ראובן שמעון גד. לצפון, אפריים מנשה ובנימין. למערב, דן אשר נפתלי. שדי רוחות העולם הם חו"ג תו"מ, וג' שבטים שבכל רוח, הם ג' קווים. והכול אחד.

179. בשעה שהכוהן הגדול היה שם אלו י"ב אבנים, ולבש אותם בחושן ואפוד, אז שרתה עליו השכינה. ואלו י"ב אבנים מפותחות בשמות כל השבטים. וכל שבת ושבת נחקק על אבן אחת, והאותיות היו משוקעות באבנים, וכשהאבנים האירו, היו האותיות בולטות לחוץ, והאירו על מה שהיו צריכים.

180. ובכל שמות השבטים לא היו ב' האותיות ח' ט', אותיות חטא, משום שבכולם לא היה נמצא חטא. ח' שהשם גרם, כי השם חת פירושו ירידה, או נחיתה. יפה הוא שאינו בשמות השבטים. אבל ט', היא אות טובה. ומי שרואה אות ט' בחלומו, טוב לו, משום שבה פתח התורה, כי טוב, כמ"ש, וירא אלקים את האור כי טוב. והרי היא אות טובה, א"כ למה לא נכתב בשבטים?

181. משום שב' אותיות אלו סמוכות זו לזו, שהסמיכות שלה מורה חטא. ע"כ לא היו בשבטים. ועוד, כי אות ט' גנוזה ונסתרת, שהיא מורה על יסוד הבינה, והיא מאירה הארת כולן, ואין אור נמצא חוץ מהאות הזו, כי כל האורות יוצאים מיסוד הבינה, כמ"ש, וירא אלקים את

מתעלה על כיסא כבודו, אדניי, שנעשה ייחוד הוי"ה אדניי, כמי"ש, ונקדשתי בתוך בני ישראל.

196. וירכסו את החושן מטבעותיו אל טבעות האפוד בפתיל תכלת. למה בפתיל תכלת? להראות שתכלת, המלכות מבחינת הדין שבה, הקשורה עם החסד, מתקשרת בכל. וע"כ, הכול הוא בעליון. שתכלת מקשרת החושן, ז"א, עם האפוד, המלכות.

197. ויעשו פעמוני זהב טהור, וייתנו את הפעמונים בתוך הרימונים. כתוב, ונשמע קולו בבואו אל הקודש לפני ה'. משום שצריך לקול הנשמע, ז"א, וברכות תשרינה על העולם בזכות הכוהן, שמברך הכול ועושה הכול. פעמון זהב, הוא קול הנשמע, ז"א. רימון, המלכות, שמתמלאה מכל, שמקבלת מכל העליונים.

198. ויעש את מעיל האפוד מעשה אורג, כליל תכלת. מעיל האפוד מלכות. כליל תכלת, תכלת היא אור הכיסא, ממלכות, שהיא אור השחור שבנר השורף והמכלה כל מה שמתחתיו, והיא תכלת כשהיא נקשרת באור הלבן שבנר, חסד. וע"כ התכלת היא לאפוד, להיותו אור המלכות.

199. אלו כלי לבושים של הכוהן בסוד עליון, שיהיו הלבושים שלמטה כעין שלמעלה. וכיוון שמיכאל הוא כוהן גדול, ובא מצד ימין, למה כתוב בגבריאל, האיש לבוש הבדים? הרי לבושים הם לכוהן גדול, ומיכאל כוהן ובא מימין? אלא שהשמאל נכלל תמיד בימין, ע"כ התלבש גבריאל, שמאל, בלבושים שמימין.

200. גבריאל התמנה שליח לעוה"ז. וכל שליח שהתמנה לעוה"ז, צריך להתלבש בלבושים של העוה"ז. וכן כשהנשמה עולה למעלה, היא מתלבשת בלבוש של מעלה, כדי להיות שם. וכן כשירדת מלמעלה למטה, היא מתלבשת בלבוש כל לבוש כעין המקום שהולכת שם. כעין זה, כל השליחים שהתמנו בשליחות בעוה"ז, צריכים ללבוש מעוה"ז.

201. מעיל האפוד היה לכסות אותו סביב גופו. כשלבש אותו כתוב, אחור וקדם צרתני ותשת עליי כפך. שהחושן מקדם והאפוד באחור.

202. אחור וקדם. בשעה שברא הקב"ה את אדה"ר, נבראו זכר ונקבה. והיו שניהם קשורים זה בזה, הנקבה לאחור, והזכר מקדם. עד שניסר והפריד אותם הקב"ה, והתקין אותה, והכניס אותה לפני האדם להסתכל פב"פ. וכיוון שהסתכלו פב"פ, רבתה האהבה בעולם, והולידו תולדות בעולם, מה שלא היה מקודם לכן.

203. ואחר שחטא אדם ואשתו, ובא נחש על חוה והטיל בה זוהמה, הולידה חוה את קין. והייתה צורתו צורה שלמעלה, ושל מטה, מהזוהמה של הסי"א, מצד שלמטה, מהחיצוניים.

מכסה את השם הוי"ה, כדי שיהיה כבוד העליון מכוסה וגנוז לעולם. שכל דרכי התורה גלוי וסתום. וכל דברי העולם, בין של עוה"ז ובין של עולם העליון, הם מכוסים וגלויים. כלומר, שבכל דבר יש פנימיות.

189. כתוב, ויאמרו אליו הגידה נא לנו, באשר למי הרעה הזאת לנו. באשר, סוד החכמה שאלו. כאן שאלו סוד, שהוא בגילוי, לדעת, אם הוא בא מזרעו של יוסף, אשר הים, כיוון שראה הארון של יוסף, מיד נבקע והיה יבשה, כמי"ש, הים ראה וינס. הים ראה אותו שכתוב בו, וינס וייצא החוצה. מיד נבקע, הירדן ייסוב לאחור.

190. וע"כ שאלו את יונה, הגידה נא לנו, באשר למי הרעה. על שכתוב בו ביוסף, באשר את אשתו, ורמזו לו במילה, באשר, אם מזרע ההוא של יוסף אתה בא, התפלל שישתוק הים מאתנו. ושכתוב, למי הרעה הזאת לנו. במילה, למי, רמזו לו, ואם מזרע של יעקב אתה בא, כמי"ש, למי אתה ואנה תלך, והם, אלו, שיעקב אמר להם את זה, היו מלאכים הקדושים ששלח לעשיו בשליחותו, וניצל מהצרה ההיא, התפלל גם אתה לאדונך וישלח מלאכיו וניצל מהצרה ההיא.

191. ואם לא, אמור לנו, מה מלאכתך, במה עיסוקך בכל יום. ומאין תבוא, מה אהבתך. מה ארצך, אם היא ארץ הראויה לעונש. ואי מזה עם אתה, אם הוא עמלק, או אחד משבעה אומות הראויות לעונש.

192. מה השיב להם יונה? ויאמר אליהם עברי אנוכי, כלומר מזרע אברהם העברי, שהקדיש שם ריבונו בעולם בכל יום. ואת ה' אלקי השמיים אני ירא. הם לא שאלו אותו, אלא דבר שבגילוי ושבמכוסה, לדעת בו. שרמזו לו במילה באשר ובמילה למי, שהוא במכוסה, והשאר שאלו לו בגילוי. ויונה השיב להם הכול בגילוי.

193. וייראו האנשים יראה גדולה. כיוון ששמעו שם הקב"ה, מיד יראו, משום שכולם היו יודעים הניסים והגבורות שעשה הקב"ה ביים. עוד אמר להם, שהוא בורח לפני הקב"ה. וע"כ אמרו לו, מה זאת עשית, שאתה בורח מלפניו, ואיך עושה מצוותיו?

194. כל אלו התגייירו אח"כ, כשראו הניסים והגבורות שעשה הקב"ה ליונה ביים. וכולם ראו אותו, כשנפול ביים, ואותו הדג שעלה ובלע אותו, וכשבא אותו הדג הגדול לעיני כולם, והקיא אותו ליבשה. באו אליו והתגייירו כולם. כמי"ש, משמרים הַבְּלִי שווא חסדם יעזבו.

195. כולם היו גרי צדק והחכימו בתורה, והיו חכמים עליונים. משום שהקב"ה רצה בהם, ובכל אלו המתקרבים אליו, ומקדשים שמו בגלוי. כי כשמקדשים שמו בגלוי, שמו הנסתר, הוי"ה,

היה דומה לצורה העליונה, ז"א ומלכות, שהם אחר וקדם. אז היו פניו מאירות, והאותיות בולטות ומאירות ועולות למעלה, ואז היה יודע הדבר שצריך.

210. משום זה תיקון החושן ותיקון האפוד מתקשרים יחד, אע"פ שתיקון של זה אינו כתיקון של זה. והכול אחד. הקישור של זה בזה הוא, שיתאחד החושן, ז"א, באפוד, המלכות, בארבע טבעות המתקשרות במקום זה ובמקום זה, בחושן ובאפוד. שהטבעות הן המרכבות המתקשרות בצד הזה שלמטה לאלו שמלמעלה, והכול הוא אופנים וחיות. שבי טבעות שבחושן הן החיות, יצירה. ובי טבעות שבאפוד הן האופנים, עשיה. והם קשורים זה בזה.

211. כתוב, בראשית ברא אלקים את השמיים ואת הארץ, שהשמיים ז"א והארץ מלכות. כי הכול כעין זה נעשה המשכן, שעשה כעין עולם התחתון, המלכות, וכעין עולם העליון, ז"א. וכל מעשיו של הקב"ה שעשה בעוה"ז, הם כעין של מעלה. אף המשכן כך, כל מעשיו הם כמעשה וכעין עולם העליון.

212. וזה סוד כל מעשה המשכן, כולם, מעשים ותיקונים שלמעלה ושלמטה, כדי להשרות השכינה בעולם, בדיירים עליונים, המלאכים, ובדיירים התחתונים, בני אדם. גן עדן התחתון, מלכות, כעין העליון, בינה. כל הציורים וכל הצורות של העולם, כולם הם שם. וע"כ מעשה המשכן ומעשה שמיים וארץ, ז"א ומלכות, כולם הם אחד.

וע"כ הוא היה הראשון שעשה מוות בעולם, משום שהצד שלו גרם, להיותו בא מזוהמה של הנחש. הנחש, דרכו הוא לארוב כדי להרוג. הבא מנחש, קין, דרכו לקח והולך. וע"כ כתוב, ויהי בהיותם בשדה ויקם קין אל הבל אחיו ויהרגהו.

204. כאשר הרג קין את הבל, היה נושך אותו נשיכות כמו נחש, עד שהוציא נשמתו והרגו.

205. וכל הדברים חוזרים ליסוד הראשון, שיצאו משם, ואם לא היה קין מהצד של הנחש, לא היה נמצא כן כלפי אחיו. וע"כ כיוון שראה אדם, שהבל נהרג, וקין גורש, אמר, למה אני מוליד מכאן והלאה? נפרד מאשתו מאה ושלושים שנה. ורוחות טמאות נקבות היו באות ומתחממות ממנו, והיה מוליד רוחות ושדים, ונקראים נגעי בני אדם.

206. אח"כ, קינא, והתלבש בקנאה והתחבר באשתו, והוליד את שת. זהו, בדמותו כצלמו, מה שלא היה כן מקודם, באלו בני הראשונים, שהיו מקודם לכן.

207. בתחילה, לפני חוה, הייתה לו התחברות אחרת, לילית. עד שבאה חוה, שהתקין אותה הקב"ה לאדם, והתחברו פב"פ. וע"כ כתוב, לזאת ייקרא אישה, אבל האחרת, לילית, אינה נקראת כך.

208. משום שאדם וחווה נבראו כאחד, כתוב, זכר ונקבה בראם ויברך אותם. כי שניהם ביחד היו. וע"כ כתוב, אחר וקדם צרתני.

209. אפוד וחושן, אחר וקדם. החושן מקדם והאפוד באחר. כשהכוהן היה מתלבש בהם,

שְׂאו מְרוֹם עֵינֵיכֶם

הצבאות שלמעלה וחשבון הכול. מספר וחשבון הוא מוחין דהארת חכמה. אמנם הם אינם מתגלים במקום ז"א, אלא משם נמצא אמונה העליונה, מלכות, בכל צדדים עליונים, חסדים מימין וחכמה בשמאל, שבה מקום גילוי החכמה, עד שנמשכות המדרגות מז"א, ונמשכות למטה למלכות, ונבדלים כמה צבאות למיניהם, וכולם עומדים בחשבון ונקראים בשם.

מרוב אונים ואמיץ כוח, איש לא נעדר. מרוב אונים, ימין. ואמיץ כוח, שמאל. איש לא נעדר, מצדדים הנמשכים מבי' הקווים. שלא נחסר משהו, משום שבי' צדדים אלו כוללים כל המציאות. ואפילו בקו אמצעי אין חידוש נוסף עליהם, כי הוא רק כולל כל מה שיש בבי' קווים, ימין ושמאל.

216. שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה. כשהוקם המשכן, והיה מתוקן, כל מי שראה

213. שאו מרום עיניכם, וראו מי ברא אלה. האם משום שמסתכל האדם בעיניו למעלה, ונושא אותן למעלה, הוא יכול לדעת ולהסתכל במה שלא ניתנה לו רשות לדעת ולראות?

214. אלא, שאו מרום עיניכם, פירושו, מי שמבקש להסתכל ולדעת במעשיו של הקב"ה, יישא עיניו למעלה, ויראה כמה צבאות, מחנות, מעשים משונים גדולים, ואז תראו ותשאלו, ותאמרו, מי ברא אלה? מי, בינה, ברא אלה. שבינה, הוא מקום הנמצא במרום, גנוז סתום ולא ידוע. עומד תמיד לשאלה, משום שהמקום ההוא לא התגלה.

215. המוציא במספר צבאם, לכולם בשם יקרא. המוציא, משום שמקום נסתר וגנוז, בינה, הוציא הכול בעניין הקול היוצא משופר, שהוא ז"א, הנקרא קול, היוצא מבינה, הנקראת שופר. וקול, ז"א בהארת חכמה, הוא מספר של כל

שראה הקרסים שבמשכן, והסתכל בהם, היה רואה בהארה שלהם, הארת הכוכבים, משום שכך נמצאים הכוכבים ברקיע.

המשכן, הסתכל בו במה שלמעלה ובמה שלמטה, והכול ראה במשכן. משום שכל מעשי עולם העליון ועולם התחתון ניתקנו במשכן. שכל מי

הללו את ה' מן השמיים

שכתוב עליהם, הללוהו כל מלאכיו, משום שהם שליחי הגוף, ללכת בשליחות אדונם ממקום למקום.

221. הללוהו כל צבאיו. מקום שיוצאים ממנו כל צבאות הקדושים העליונים, אות ברית קודש, יסוד דז"א. והוא רשום בכל שאר הרבבות היוצאות ממנו. כמ"ש, ה' צבאות שמו, כי אות הוא בכל שאר צבאות ורבבות.

222. הללוהו שמש וירח. בשמש כל הספירות דז"א, כי השמש ת"ת דז"א, עיקר ז"א, ושאר הספירות הן רק בדרך התכללות בת"ת. השמש להאיר, ובו כוכבים העליונים המאירים ומזלות. אח"ז חוזר למעלה, לבינה, ושם נתקעים הכול, שכל המוחין דז"א ומלכות ובי"ע יוצאים משם. ועליה אומר, הללוהו שמי השמיים. כי השמיים ז"א, שמי השמיים בינה. הללו את ה' מן הארץ, מלכות דז"א, שהיא כנגד אלו, שכתוב אח"כ, אש וברד, שלג וקיטור, רוח סערה עושה דברו.

223. אלו כוכבים למטה, עומדים בהמשכה שנמשכו מסוד העליון שבז"א, משום שהכול עומד בצורה העליונה. ומשום זה כל אלו הכוכבים והמזלות מרום רקיע, ז"א, כולם עומדים להנהיג בהם עולם שלמטה ממנו, ומשם מתפשטות המדרגות עד שהמדרגות עומדות בכוכבים שלמטה בעוה"ז, וכולם אינם עומדים ברשותם, אלא ברשות העליון. וע"ז כתוב, יעמדו נא ויושיעוך הוֹכְרֵי שמיים החוזים בכוכבים. והכול ברשות מלמעלה.

217. הללויה, הללו את ה' מן השמיים. השבח הזה אמר דוד כנגד הוי"ה, ז"א, כלל השבח של הכול. שתי תשבחות הן כעין השם הקדוש העליון, הוי"ה, כלל התשבחות של הכול. והן, הללו את ה' מן השמיים, ותשבחה האחרונה של ספר תהילים, שהוא כלל תשבחות כולם, שכתוב, הללויה הללו אל בקודשו. אבל זה על עשרה מינים, שכתוב בו עשר פעמים, הללו, כנגד ע"ס דז"א. הללו את ה' מן השמיים, הוא על שבע, שכתוב בו שבע פעמים הללו, כנגד שבע ספירות חג"ת נהי"מ דז"א. והכול אחד בשם הקדוש.

218. הללויה הללו את ה' מן השמיים. הוא התחלת ו"ק, חג"ת נה"י, להתפשט למטה, שזהו ז"א, העומד לשאלה, להשגה. כמ"ש, כי שאל נא לימים ראשונים, אשר היו לפניך, שהם ז' ימים חג"ת נהי"מ דז"א. עד כאן יש רשות לשאול. וכתוב, לְמִן הַיּוֹם אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹקִים אֶדָם עַל הָאָרֶץ, ולמקצה השמיים ועד קצה השמיים, שהוא חסד דז"א. מכאן והלאה, כח"ב דז"א, אינו עומד לשאלה, משום שהוא מקום נסתר וגנוז.

219. וע"כ כתוב, הללו את ה' מן השמיים, הללוהו במרומים. אלו הם ב' צדדים ימין ושמאל, חו"ג דז"א. ומכאן מתפשטות כל שאר הספירות למטה במדרגה, להיתקן כראוי. הללוהו כל מלאכיו, ב' עמודים נו"ה, העומדים תחת הגוף, ת"ת, שיישען עליהם.

220. אלו העמודים עומדים בענין מלאכים,

נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים

ההרים, כוהן גדול, חסד דז"א. כי חג"ת נקראים הרים, וחסד ראש שלהם. שכולו צד ימין, חסד, והוא שמתקן את הבית, מלכות, ומברך אותה להאיר פניה. וע"ז כתוב, נכון יהיה.

226. ויתקן אותה, בלבושים, שהם כעין של מעלה, כז"א. והלבושים עומדים בשש, חג"ת נה"י, הכלולים בחסד, כוהן גדול. כמ"ש, ויעשו את הכותנות שש, ואת המצנפת שש ואת פְּאָרְזֵי המגבעות שש. והבית הזה, כשיהיה מתוקן בראש ההרים, שהוא כוהן גדול, חסד דז"א, אז מתקשר הבית ומתעלה למעלה בקיום העליון, בינה, ויאיר העולם מאור העליון שבבינה. וזהו, ונישא מגבעות, מכל שאר צבאות ומחנות עליונים. ואז כמ"ש, ונהרו אליו כל הגויים.

224. והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים ונישא מגבעות. והיה באחרית הימים, כשיפקוד הקב"ה את בת יעקב, ויקים אותה מעפר, ויתחבר השמש עם הלבנה, ז"א עם מלכות. אז, נכון יהיה הר בית ה', ירושלים שלמעלה, המלכות, שתהיה מתוקנת בתיקוניה להאיר באור העליון. כי כל אורותיה אינם מיתקנים אלא באור העליון דז"א. ובזמן ההוא יאיר עליה אור העליון, פי שבעה ממה שהיה מקודם לכן. כמ"ש, והיה אור הלבנה כאור החמה, ואור החמה יהיה שבעתיים. אור החמה ז"א, ואור הלבנה מלכות.

225. בראש ההרים, ולא בראשי ההרים, אלא אור שיהיה לה אז, הוא בראש ההרים. ראש

שאר עמים עכו"ם, יש להם ממונה ברקיע עליהם. ובעת ההיא, יבער אותם ויפיל אותם הקב"ה מממשלתם. כמ"ש, יפקוד ה' על צבא המרום במרום. וכיוון שכולם יעברו מממשלתם, אז ישגב הקב"ה לבדו, כמ"ש, ונשגב ה' לבדו ביום ההוא. ואז, ונהרו אליו כל הגויים. כמ"ש, והלכו עמים רבים ואמרו, לכו ונעלה אל הר ה', אל בית יעקב.

229. והכול הוא בשעה שהכוהן, ראש ההרים, חסד, יאיר למלכות, והכול בשש, שבכל הו"ק יאיר לה.

227. בשעה שהכוהן למטה, בעוה"ז, פורש ידיו, אז רוח עליון, בינה, מאיר ויוצא. וכל הנרות, כל הספירות דז"א, מאירים. ואורות נמשכים ומאירים ומתקשרים אלו באלו, עד שיאירו פניה של כנ"י, המלכות, והכול הוא ע"י אור הראשון, הכוהן, חסד. וכשהכוהן מתעורר למטה, מתעורר למעלה, ובמעשים שלמטה מתעורר התעוררות שלמעלה.

228. וע"כ, נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים, ונישא מגבעות, ונהרו אליו כל הגויים. כי עתה, כל

לפעמים משבח עצמו ולפעמים משפיל

[זמנין משבח גרמיה וזמנין מאיך]

וגנותי על העיר הזאת להושיעה למעני ולמען דוד עבדי. בעוה"ב, כמ"ש, וביקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם, ופחדו אל ה' ואל טובו באחרית הימים. דוד הוא מלך בעוה"ז, ודוד יהיה מלך לעוה"ב. וע"כ אמר, אבן מאסו הבונים הייתה לראש פינה.

234. בשעה שהשמש, ז"א, מחזיר פניו ואינו מאיר אל הלבנה, מלכות, עובר האור מהלבנה, ואינה מאירה. אז היא בעניות מכל הצדדים, ונחשכת, ואין לה אור כלל. וכשהשמש חוזר כנגדה ומאיר לה, אז פניה מאירות ומתקשטת לשמש, כמו נוקבא שמתקשטת לזכר. ואז היא בממשלה בעולם.

235. דוד היה מעטר את עצמו כמו הלבנה, כי דוד הוא מלכות. לפעמים עני, ולפעמים בעשירות על הכול. ומשום זה היה אומר, צעיר אנוכי ונבזה. ועכ"ז, פיקודיך לא שכחתי. כעין זה יש לאדם להיות נבזה בעיניו, ולהשפיל עצמו בכל, שיהיה כלי, שהקב"ה רוצה בו.

231. צעיר אנוכי ונבזה, פיקודיך לא שכחתי. דוד המלך לפעמים היה משבח את עצמו, כמ"ש, ועושה חסד למשיחו לדוד ולזרעו עד עולם, וכתוב, נאום דוד בן ישי, ונאום הגבר הוקם על משיח אלקי יעקב. ולפעמים עשה עצמו עני, כמ"ש, כי עני ואביון אני. וכתוב, צעיר אנוכי ונבזה. והוא אמר, אבן מאסו הבונים הייתה לראש פינה.

232. כשהיה עולה במדרגת השלום, ומתעלה בדין אמת, והיה שולט על שונאיו, היה משבח את עצמו. וכשראה את עצמו בצרה ושונאיו היו מצרים לו, אז השפיל עצמו, והיה קורא את עצמו, עני, צעיר מכל, משום שלפעמים היה מושל, ולפעמים היה בצרה משונאיו.

233. ועכ"ז היה שולט עליהם תמיד ולא יכלו לו. ודוד המלך תמיד היה משפיל עצמו אל הקב"ה, שכל מי שמשפיל עצמו לפני הקב"ה, הקב"ה מגביה אותו על הכול. ומשום זה הקב"ה רצה בדוד בעוה"ז ובעוה"ב. בעוה"ז, כמ"ש,